

PÉNZURAK

Avagy hogyan vették át az uralmat a nemzetközi bankárok Amerika felett

Mi folyik Amerikában manapság? Miért ülünk nyakig adósságban? Miért nem képesek a politikusok irányításuk alá vonni az eladósodást? Miért kénytelen dolgozni oly sok ember - gyakran mindkét szülő - alacsony fizetésű, további fejlődést kizáró munkahelyeken, és mégis kijönni kevesebből?

Mi az amerikai gazdaság és életvitel jövője? Miért állítja a kormány, hogy alacsony az infláció, miközben fizetésünk vásárlóereje aggasztó mértékben csökken? Mindössze egy generációval ezelőtt egy vekni kenyér csupán 25 cent volt, és 1995 dollárért új autót lehetett kapni. A probléma az, hogy 1864-óta adósságalapú bankrendszerünk van.

Minden pénzünk kormány adósságon alapul. Nem számolhatjuk fel államadósságunkat, pénzkínálatunk megszüntetése nélkül. Ezért az államadósság visszafizetéséről beszélni a bankrendszer reformja nélkül egyszerűen lehetetlenség.

Ezért a megoldás nem az adósság mértékéről folytatott vitában rejlik, hanem bankrendszerünk gyökeres átalakításában. Ez a Federal Reserve (Amerika központi jegybankja) központja Washingtonban. Nagyon hangzatos helyen fekszik pont az Alkotmány sugárúton, épp a Lincoln emlékművel szemben.

De vajon szövetségi-e? Valóban az Egyesült Államok kormányának része? Nos, amit meg fogunk mutatni, az éppen az, hogy se nem szövetségi a "Szövetségi Tartalék", és nincs is tartaléka! A név félrevezetés. A Jegybank Törvény elfogadása előtt, 1913-ban alkották, azért, hogy az amerikaiak azt higgyék, hogy a központi bank a lakosság érdekében működik.

Az igazság az, hogy a Federal Reserve egy magánkézben lévő bank, magán részvényesek tulajdonában, amit kizárólag saját magán nyereségük növeléséért működtetnek. Henry Pasquet közgazdász Pontosan így van. A FED egy magánkézben lévő nyereségorientált vállalat, aminek nincsenek tartalékai, legalábbis általános csereeszközünk a szövetségi bankjegyek fedezetére.

Így van. A Szövetségi Tartalék nem is Szövetségi, és tartalékait adósságok képezik. Ez egy magánbank, bankok a tulajdonosai, és egy Kongresszusi törvény megtévesztő irányelvei alapján alapították 1913-ban. Ha még mindig kétsége lenne afelől, hogy a Federal Reserve az Amerikai kormány része-e, nézze meg a helyi telefonkönyvben. A legtöbb városban nem a kormányzati kék oldalakon szerepel. Az üzleti fehér oldalakon található, pont a Federal Express - Szövetségi Csomagküldő Szolgálat mellett, ami szintén egy magáncég.

De még egyértelműbben: az amerikai bíróságok sorozatosan kihirdették ítéleteikben, hogy a FED egy magán vállalat. Miért nem tud kezdeni valamit a Kongresszus a FED-del? A Kongresszus legtöbb tagja egész egyszerűen nincs is tisztában a rendszerrel, a néhány, aki mégis, az pedig fél kinyitni a száját.

De az évek során akadt néhány bátrabb Kongresszusi képviselő is. Íme, három gyors példa: 1923-ban Charles A. Lindberg, egy republikánus Minnesotából, a híres pilóta "Lucky Lindy" édesapja így nyilatkozott: "Pénzügyi rendszerünk a Szövetségi Jegybank Kormányzótanácsának kezébe került. E tanács tisztán nyereszkesítő csoportként gyakorol fennhatóságot pénzügyi rendszerünk felett.

Ez egy magán rendszer, amit egyedül azzal a céllal irányítanak, hogy a lehető legnagyobb nyereséghez jussanak más emberek pénzén." A FED egyik legőszintébb kritikusa a Bank és

Valuta Biztosság korábbi elnöke volt, a Nagy Gazdasági Válság éveiben. Louis T. McFadden, pennsylvaniai republikánus 1932-ben azt mondta: "A mi országunknak vannak az eddigi legkorruptabb intézményei a világon. A Szövetségi Jegybank Kormányzótanácsára célok.

Ez a gonosz szervezet nyomorba döntötte az Amerikai Egyesült Állam polgárait, és voltaképpen csődbe juttatta Kormányunkat. Mindezt a pénzéhes keselyűk korrupt ténykedésein keresztül érte el, akik irányítják."

Barry Goldwater Szenátor gyakran kritizálta a FED-et. "A legtöbb amerikaiak valójában nincs fogalma a nemzetközi pénzkölcsönzők működéséről. A Szövetségi Jegybank Rendszer könyveit soha nem vizsgálták.

Nem esik a Kongresszus felügyelete alá, pedig az Egyesült Államok hiteleit befolyásolja."A Federal Reserve valójában - jöllehet nem is a Szövetségi Kormány része -sokkal nagyobb hatalommal bír annál. Nagyobb a hatalma, mint az elnöknek, a Kongresszusnak és a bíróságoknak. Sokan kétségbe vonják ezen állítást, de hadd bizonyítsam be: a Federal Reserve dönti el, mennyi törlesztést fizet egy átlagember gépkocsija, háza után, mekkora háztartási költségei lesznek, és hogy lesz-e állása vagy sem. És azt állítom, hogy ez a totális uralom.

És a Federal Reserve az Egyesült Államok Kormányának legnagyobb egyéni hitelezője. Ahogy a közmondás szól: a kölcsönvevő a kölcsönadó szolgája. Azt kell megérteni, hogy az Alkotmány hatályba lépésének napjától kezdve mindmáig azok, akik a magántulajdonban lévő bankokból hasznot húznak - a Pénzváltók, ahogy Madison nevezte őket -, folyamatosan azért harcolnak, hogy ők dönthessék el, ki nyomtatja az amerikai bankjegyeket.

Miért olyan fontos, hogy ki nyomtatja a bankjegyeket? Tekints úgy a pénzre, mint árucikkre.

Ha monopóliumod van egy olyan árucikk felett, amire mindenkinek szüksége van, amit mindenki akar, amiből senkinek sincs elég, akkor számos biztos lehetőség van nyereszkeskedni, illetve óriási politikai befolyás gyakorolni. Erről szól ez a hadakozás. Az Egyesült Államok történelme során a pénzkibocsátás feletti hatalom oda-vissza került a Kongresszus és valamifajta magánkézben lévő központi bank között.

Az Alapító Atyák ismerték a magántulajdonú központi bank árnyoldalait. Mindenek előtt látták, hogy a magánkézben lévő brit központi bank, a Bank of England tornázta fel az angol államadósságot olyan mértékben, hogy a parlament igazságtalan adókat volt kénytelen kivetni az amerikai gyarmatokra.

Valójában, ahogy látni fogjuk, Ben' Franklin azt állította, hogy ez volt az Amerikai Forradalom valódi oka.

Az Alapító Atyák többsége felismerte a bankrendszerben rejlő potenciális veszélyeket, és aggódtak a bankárok kezében felgyülemelő vagyon és hatalom miatt. Jefferson így írt erről: "őszintén hiszem, hogy a banki intézmények sokkal veszélyesebbek szabadságunkra, mint a zsoldos hadseregek. A pénzkibocsátás jogát el kell venni a bankoktól, és visszaadni az embereknek, akiket igazából megillet."

Jefferson ezen állítása valójában megoldást jelentene napjaink minden gazdasági problémájára. Ismételjük meg: a pénzkibocsátás jogát el kell venni a bankoktól, és visszaadni az embereknek, akiket igazából megillet. James Madison, az Alkotmány fő szerzője egyetértett. Érdekes módon "pénzváltóknak" hívta a központi bank cselszövés mögött állókat. Madison erősen kritizálta tevékenységüket. "A történelem igazolja, hogy a pénzváltók bevetették a visszaélés, intrika, csalás, és erőszakos eszközök minden lehetséges formáját,

hogy megtartsák a kormányok feletti uralmukat a pénz és annak kibocsátásának kézbentartása révén."

Az Egyesült Államok történelme során végig azon folyt a harc, hogy ki szerzi meg a pénzkibocsátás jogát. Háborúkat gerjesztettek, válságokat szítottak, csak hogy megszerezzék. Az Első Világháborút követő időszakban mégsem említik ezt a hadakozást az újságokban vagy a történelemkönyvekben.

Az Első Világháborúig a pénzváltók vagyonaikat bevetve megkaparintották az irányítást a legtöbb nemzeti sajtóorgánum felett. Az Egyesült Államok történelme során végig tombolt a harc a pénzkibocsátás jogának megszerzéséért. 1764 óta valójában nyolcszor került egyik kézből a másikba. Ez a tény három generáción át mégis rejtve maradt a nyilvánosság előtt, a FED előjárók által támogatott média segítségével. Mindaddig, amíg a költségvetési hiányokról és a kormányzati kiadásokról vitázunk, nem pedig arról, hogy ki dönti el, hogy mennyi pénzünk van, addig mindez csak egy nagy színjáték marad. Totális átverés.

Nem számítana, ha a költségvetés egyensúlyáról rendelkező, hivatalos Alkotmánymódosítást nyújtanál is be, a helyzetünk egyre rosszabbodik, amíg csírájában el nem folytatjuk a kiváltó okot.

Mi a megoldás nemzeti problémánkra? Mindenek előtt az oktatás.. Másodsorban azonban cselekednünk kell: Vissza kell szereznünk a hatalmat pénzünk kibocsátása felett! Hangsúlyozom, hogy saját pénzünk kibocsátása nem radikális megoldás. Ezt a megoldást többször is alkalmazták már az USA történelmében, olyan emberek, mint Benjamin Franklin, Thomas Jefferson, Andrew Jackson, Martin Van, Abraham Lincoln és J. F. Kennedy.

Tehát összegezve: 1913-ban a Kongresszus a félrevezető módon Federal Reserve-nek nevezett független bank kezére játszotta Amerika pénzkibocsátásának monopóliumát. És az adósság, amit ez a magán társaság generál, megöli az amerikai gazdaságot. Noha a Federal Reserve a legerősebb központi bank a világon, nem ez volt az első.

Honnan származik hát az ötlet? Hogy megértsük a probléma valódi nagyságát, vissza kell utaznunk Európába.

A PÉNZVÁLTÓK

De kik ezek a pénzváltók, akikről James Madison beszélt? A Bibliában 2.000 évvel ezelőtt Jézus kiűzte a pénzváltókat a templomból. Ez volt az egyetlen alkalom, amikor Jézus erőt alkalmazott szolgálata során. Mit csináltak a pénzváltók a templomban? Amikor a zsidók Jeruzsálembé jöttek egyházi adót fizetni, azt csak egy bizonyos fajta érmével tehették meg, a szentély fél sékelével.

Ez egy ekkora méretű, félunciás ezüstérme volt. Ez volt az egyetlen érme abban az időben, ami tiszta ezüst volt, garantált súllyal, pogány uralkodó képmása nélkül. Így hát a zsidók számára a fél sékel volt egyedül Isten számára elfogadható érme. De nem volt bőség ezekből az érmékből, mert a pénzváltók mindet felvásárolták. Aztán annyira megemelték az árát, amennyit a piac még elbírt - ahogy ezt más árucikkkel is szokták.

Más szóval, a pénzváltók uzsora nyereségre tettek szert látszólagos monopóliumuk révén. A zsidóknak meg kellett fizetniük, bármit is kértek érte. Jézus szemében ez teljes mértékben sértette Isten házának szentségét.

A RÓMAI BIRODALOM

De a pénzváltó szélhámosság nem Jézus idejéből származik. I.e. 200-ban Rómának összeütközésbe került a pénzváltókkal. Két korai római uralkodó is megpróbálta letörni a pénzváltók hatalmát az uzoratorvények reformja révén, valamint földtulajdon 200 holdra maximalizálásával. Mindkettő hamvába holt. Mindkettőjüket meggyilkolták. Kr.e. 48-ban Julius Cézár visszaszerezte a pénzváltóktól az érmekibocsátás ellenőrzését, és a köz javára veretett pénzt. E nagy mennyiségű pénzkészlet segítségével nagyszerű közszolgáltatásokat hozott létre.

A bőséges pénzmennyiség előállítása révén Cézár kivívta a közemberek szeretetét. És a pénzváltók gyűlöletét. Néhányan úgy gondolják, ez fontos tényező volt Cézár meggyilkolásában. Egy dolog biztos: Cézár halálával kezdődött a pénzbőség hanyatlása Rómában. Az adók növekedtek, akárcsak a korrupció. Ugyanúgy, mint napjaink Amerikájában. Az uszora és a leértékelt érme lett az uralkodó. Végül a római pénzkínálat 90%-al csökkent. Ennek eredményeként a közemberek elvesztették földjeiket és otthonaikat. Éppen úgy, ahogy hamarosan Amerikában is történni fog. A pénzbőség hanyatlásával a tömegek bizalmukat veszítették a római kormányzatban, és megtagadták annak támogatását. Róma a Sötét Középkor homályába süllyedt.

AZ ARANYMŰVESEK

Krisztus halála után ezer évvel a pénzváltók, akik kikölcsonzik és manipulálják a pénz mennyiségét, aktívan tevékenykedtek a középkori Angliában. Valójában olyannyira aktívak voltak, hogy együttműködve befolyásolhatták az egész angol gazdaságot. Ezek még nem bankárok voltak. A pénzváltók általában az aranyművesek közül kerültek ki.

Ők lettek az első bankárok, mivel ők kezdték el más emberek aranyát biztonságban tartani páncéltermeikben. Az első papírpénz pusztán egy átvételi elismervény volt, az aranyművesnél hagyott aranyról. A papírpénz azért terjedt el, mert használata sokkal kényelmesebb volt, mint egy halom nehéz arany és ezüst érmét cipelni. Az aranyművesek tudták, hogy a letétesek csupán töredéke váltja vissza náluk egyszerre aranyát. Az aranyművesek elkezdtek csalni. Rájöttek, hogy jóval több elismervényt, vagyis papírpénzt tudnak kibocsátani, mint amennyi aranyuk van, és általában senki sem jöhet rá. Kölcsönadhatták ezt a plusz pénzmennyiséget, és kamatot szedhettek utána. Ezzel megszületett a részleges fedezetű bankrendszer, ami azt jelenti, hogy többszörösét adják kölcsön kamatra annak, mint amennyi letétben van.

Tehát, ha 1.000 dollárnyi aranyat helyeztek letétbe, akkor kb. 10.000 dollárt tudtak kölcsönadni papírpénz formájában, és kamatot számítottak fel rá, és soha senki nem jött rá a csalásra. Ezáltal az aranyművesek egyre nagyobb vagyonokat halmoztak fel, és ezt a vagyont egyre több és több arany felhalmozására fordították.

Napjainkban ezt a gyakorlatot, vagyis hogy többszörösét kölcsönzik ki a tartalékban álló pénznek, részleges fedezetű bankrendszernek nevezzük. Az USA-ban minden bank legalább tízszeresét kölcsönözheti ki annak, mint amennyi pénze valójában van. Ezért gazdagodnak meg a mondjuk 8% kamat felszámításán. A kamat valójában nem évi 8%. Hanem 80%.

Ezért van az, hogy mindig a banképületek a legnagyobbak a városban. De vajon ezt azt jelenti, hogy minden kamat vagy banki tevékenység törvénytelen? Aligha. A középkorban a kánonjog, a katolikus egyház joga tiltotta a kamatszedést. Ez a koncepció Arisztotelész és Aquinói Szent Tamás tanításain alapult. Ők azt tanították, hogy a pénz célja a társadalom

tagjainak szolgálata, az erényes életvitelhez szükséges árucseré elősegítése. Hitük szerint a kamat gátolja ezt a szándékot az által, hogy szükségtelen terhet rak a pénzhasználatra.

Más szóval, a kamat ésszerűtlen és igazságtalan. A középkori egyházi törvényeknek megfelelően Európában tilos volt kamatot felszámolni a kölcsönök után, és bűncselekménynek számított, uzsorának nevezték. Ahogy a középkorban növekedett a kereskedelem, és ez által a befektetési lehetőségek is, felismerték, hogy a pénzkölcsönzésnek költségei vannak a kölcsönadó számára, mind kockázatban, mind az elvesztegetett lehetőségek terén. Így valamennyi kezelési költséget engedélyeztek, de nem kamatot.

Azonban minden erkölcsstanító, vallási hovatartozástól függetlenül elítélte a csalást, a szegények elnyomását és az igazságtalanságot, mint erkölcstelenséget. Ahogy látni fogjuk, a részleges fedezetű kölcsönzés, csalásban gyökeredzik, széleskörű szegénységet okoz, és mindenki más pénzének értékcsökkenését eredményezi. Az ősi aranyművesek felfedezték, hogy extraprofitra tehetnek szert azáltal, hogy a gazdaságot a "bő" és a "szűk" pénzkínálattal hintáztatják. Amikor könnyebbé tették a pénzkölcsönzést, akkor a forgalomban lévő pénz mennyisége megnövekedett. Bőségesen volt pénz. Az emberek több kölcsönt vettek fel, hogy fejlesszék vállalkozásaikat. De aztán a pénzváltók szorítottak a pénzkínálaton.

Megnehezítették a pénzkölcsönzést. Mi történt? Pont ugyanaz, mint ami napjainkban. Az emberek bizonyos százaléka nem tudta visszafizetni meglévő kölcsöneit, és nem tudtak újabbakat felvenni a korábbiak törlesztésére. Ennek következtében csődbe mentek, és kénytelenek voltak fillérekért eladni vagyonukat az aranyműveseknek. Ugyanez a játék ma is folyik. Annyi különbséggel, hogy a gazdasági le-föl hintázást "üzleti ciklusnak" nevezzük.

A ROVÁSPÁLCÁK

Akárcsak Julius Cézár, i. sz. 1100 körül az angol I. Henrik király megoldotta, hogy visszaszerezze a pénz fölötti hatalmat. Henrik bármit használhatott volna pénz gyanánt. Kagylókat, tollakat, jak trágyát, ahogy Tibet távol eső tartományaiban is tették gyakran. De ő feltalálta a történelem legszokatlanabb pénzrendszerét. Ez volt az úgynevezett rováspálca rendszer.

Itt van nálam e 726 évig, egészen 1826-ig hivatalos brit pénz egyik túlélője: egy rováspálca. A rovás rendszert azért kezdték használni, hogy az aranyművesek pénzügyi manipulációit kikerüljék.

A rováspálca polírozott fából kifaragott pénz volt. Rovátkákat faragtak az egyik oldalába, ez jelölte a címleteket. Azután a pálcát hosszában kettéválasztották, a rovátkák mentén, így mind két fele továbbra is jelezte a címletet. A király megtartotta az eredeti egyik felét, így védekezve a hamisítás ellen. A másik felét aztán forgalomba helyezte, és az pénzként keringett tovább. Ez a különleges rováspálca hatalmas, 25.000 Fontot jelentett. Az Angol Bank eredeti részvényeseinek egyike ezzel a pálcával vásárolta meg induló részvényeit. Más szóval egy darab fáért vásárolt részvényeket a világ egyik leggazdagabb és legbefolyásosabb vállalatában.

Ironikus, hogy 1694-es megalapítását követően az Angol Bank folyamatosan támadta a rováspálca rendszert, mivel az a pénzváltók befolyásán kívül eső pénz volt, ahogy azt Henrik Király akarta.

Miért fogadnak el az emberek egy darab fát pénz gyanánt? Ez egy nagyszerű kérdés.

A történelem folyamán az emberek bármivel kereskedtek, amiről úgy gondolták, hogy értékes, és pénzként használták. Láthatod, az a titok, hogy az a pénz, amiről az emberek megállapodnak, hogy pénzként használják. A mi jelenlegi papírpénzünk micsoda? Csupáncsak papír. De itt van a kutya elásva: Henrik király elrendelte, hogy a királynak járó adókat rováspálcákkal kell fizetni. Ez a "beépített" kereslet a rováspálcák iránt azt eredményezte, hogy pénzként elfogadják, és forgalomba kerül. Jól is működött. Valójában a pénznek semmilyen más formája nem működött ilyen jól és ilyen sokáig, mint a rováspálcák.

Vésd az eszedbe: a Brit Birodalom a rováspálca rendszer alatt épült fel. A rováspálca rendszer sikeres lett annak ellenére, hogy a pénzváltók folyamatosan támadták, fém érme rendszert ajánlva helyette. Más szóval, a fém érmék soha nem kerültek ki teljesen a forgalomból, de a rováspálcák fennmaradtak, mivel jók voltak az adók fizetésére. Végül 1500-ban, VIII. Henrik enyhített az uzsorára vonatkozó törvényeken, és a pénzváltók rögvést ismét érvényt próbáltak szerezni akaratauknak. Gyorsan bőséges arany és ezüstpénzt hoztak létre, pár évtizedre. De mikor Mária királynő elfoglalta trónját, és megint megszigorította az uzsora törvényt, a pénzváltók kivonták az ezüst és aranyérméket a forgalomból. ezzel visszaesésre kényszerítve a gazdaságot.

Amikor Mária Királynő húga, I. Erzsébet trónra került, eltökélte, hogy visszaszerzi az irányítást Anglia pénze felett. Megoldása az volt, hogy arany és ezüst érméket bocsátott ki a kincstárból, és a pénzváltóktól átvette a pénzkínálat feletti irányítást. Jóllehet, a pénz feletti irányítás nem az egyedüli kiváltó oka volt az 1642-es Angol Forradalomnak, a vallási különbség valóban tüzelte konfliktust, de a pénzügyi politika főszerepet játszott. A pénzváltók által támogatott Oliver Cromwell végül megdöntötte Károly királyt, tisztogatást hajtott végre a Parlamentben, és kivégeztette a királyt. A pénzváltóknak egyből megengedte pénzügyi hatalmuk megszilárdítását.

Az eredmény az lett, hogy a következő 50 évben a pénzváltók egy sor költséges háborúba hajszolták Nagy-Britanniát. Megszerezték egy négyzetmérföldnyi ingatlant London szívében, amit City of London néven ismerünk. Ez a környék manapság is a világ három meghatározó pénzügyi központjának egyikeként ismert.

A Stuart királyok akadémikusok miatt az angliai pénzváltók szövetkeztek holland kollégáikkal, hogy finanszírozzák Orániai Vilmos betörését Angliába, aki 1688-ban meg is döntötte a szép szóból nem értő Stuartok trónját, és helyükbe ült.

BANK OF ENGLAND

A 16. század végére Anglia pénzügyi romokban hevert. A mintegy 50 évnyi, szinte folytonos háborúskodás Franciaországgal és Hollandiával teljesen kimerítette. A kétségbeesett kormánytisztviselők a pénzkölcsönzőkhöz folyamodtak politikai céljaik eléréséhez szükséges kölcsönökért rimánkodni. Ennek ára nagy volt: egy kormány által szentesített, magántulajdonú bank, ami a semmiből teremtve bocsáthat ki pénzt.

Ez lett a világ első magántulajdonú központi jegybankja: a Bank of England. Noha megtévesztésből az Angol Bank nevet adták neki, hogy a lakosság a kormány részének higgye, ez nem így volt. Mint minden más magán társaság, az Angol Bank is részvényeket árult, hogy elinduljon. Eredetileg úgy volt, hogy a befektetők, akiknek nevét sosem fedték föl, egy és negyed millió angol fontnyi aranyérméért veszik meg saját részüket, de ebből csupán 750 ezer fontot fizettek be. Ennek ellenére a bankot annak rendje és módja szerint 1694-ben megnyitották, és beindult az üzlet: sokszorosát kölcsönözte ki a feltételezett pénztartaléknak, és mindenért kamatot szedett!

Cserében az új bank annyi új pénzt kölcsönzött a brit politikusoknak, amennyit csak akartak - mindaddig, amíg biztosították a kölcsön visszafizetését a brit lakosság közvetlen megadóztatása révén. Így az Angol Bank törvényesítése nem kevesebbet eredményezett, mint a pénz törvényes hamisítását magáncélú nyereszkesedés céljából. Sajnálatos módon manapság szinte minden nemzetnek magántulajdonú központi bankja van, az Angol Bank mintájára. Akkora a központi bank hatalma, hogy hamarosan átveszi a nemzetgazdaság teljes irányítását. És hamarosan megvalósul a plutokrácia: a gazdagok uralma. Ez olyan, mint a Maffia kezére játszani a hadsereget.

A zsarnokság veszélye végletesre nő. Igen, szükségünk van központi bankokra! Nem, nincs szükségünk arra, hogy magántulajdonban legyenek! A nemzet kötvényeket ad el a központi banknak, hogy olyan dolgokra költhesse a pénzt, amire adót szedni nincs meg a politikai hatalma.

Minél több pénz van forgalomban, annál kevesebbet ér a pénzed. A kormány annyi pénzt szerez, amennyire szüksége van, és az emberek pénzük elértéktelenedésével fizetnek érte.

A csalás szépsége, hogy ezer emberből egy sem tudja, hogyan működik a rendszer, mert általában szépen el van rejtve összetett, hatalmas gazdasági blablában. Az Angol Bank megalapításával az országot hamarosan elárasztotta a pénz. Az árak országsszerte megduplázódtak. Hatalmas kölcsönöket nyújtottak a legvadabb csalások finanszírozására.

Egy vállalkozás javasolta lecsapolni a Vörös-tengert, hogy megtalálja az aranyat, amit az egyiptomiak süllyesztettek el, amikor üldözték Mózeszt és az izraelitákat. 1698-ra a kormányzati adósság a kezdeti egy és negyed millió fontról 16 millió fontra nőtt. Természetesen az adókat megemelték, aztán megint megemelték, hogy megfizessenek mindezért. Keményen markukban tartva a brit pénzellátást, a nemzeti gazdaságot belelőkték a fellendülések és visszaesések hullámvasutazásába. Pontosan abba, aminek megakadályozását ígérik a központi bankok bevezetésekor.

Eddie George: elnök, Bank of England. Két dolog van, amit érdemes megjegyezni a Bank of Englanddal kapcsolatban és az összes központi bankra vonatkozik.

Az első: részvétel a monetáris politika alakításában, a monetáris stabilitás elérésének határozott céljával. Azonban, mióta az Angol Bank megszerezte az irányítást, az angol font ritkán maradt stabil. Most nézzük meg, milyen szerepet játszott a Rothschild család, amit a világ leggazdagabb családjának tartanak.

A ROTHSCHILDOK FELEMELKEDÉSE

Ez Frankfurt, Németország. Ötven évvel azután, hogy a Bank of England megnyitotta kapuit, 1743-ban, egy Amshel Moses Bauer nevű aranyműves érme boltot - elszámoló házat - nyitott. Ajtaja fölé egy vörös pajzson ülő római sast ábrázoló címet rakott. A bolt a Red Shield (Vörös Pajzs) cég néven vált ismertté, németül: Rothschild. Amikor fia, Amschel Mayer Bauer megörökölte az üzletet, úgy döntött, hogy családnevét Rothschild-ra változtatja.

Amschel hamarosan rájött, hogy sokkal nagyobb profitot jelent kormányoknak és királyoknak kölcsönözni pénzt, mint magánszemélyeknek. Nem csak a kölcsönök voltak nagyobbak, de a nemzeti adók voltak a biztosíték. Mayer Rothschildnak öt fia volt. Mindegyiket kitanította a pénzteremtés mesterségére, majd szétküldte Európa nagyobb fővárosaiba, hogy fiókirodát nyissanak a családi banküzletnek. Elsőszülött fia, Amschel Mayer Frankfurtban maradt, hogy az otthoni bankot irányítsa. Második fiát, Solomont Bécsbe küldte. Harmadik fia, Nathan volt egyértelműen a legokosabb; őt 21 éves korában, 1798-ban, Londonba küldte, 100 évvel a Bank of England megalapítása után.

Negyedik fia, Karl Nápolyba ment. Ötödik fia, Jakob pedig Párizsba. 1785-ben Mayer Amschel egész családjával együtt ebbe a nagyobb, ötemeletes lakóházba költözött, amit a Schiff családdal osztottak meg. A házat Zöld Pajzs ház néven volt ismert. A Rothschild és a Schiff család a továbbiakban központi szerepet játszik Európa, valamint az Egyesült Államok pénzügyi történelmében. A Rothschildok egy európai királlyal kezdtek üzletelni itt Williamshofban,

Németország leggazdagabb emberének, pontosabban egész Európa legvagyonosabb uralkodójának palotájában - Hesse-i Vilmos Herceggel. Kezdetben a Rothschildok csak az értékes pénzermékkal való spekulációban segítettek Williamnek. De amikor William herceget Napóleon száműzte, William 550.000 Angol Fontot (akkoriban elképesztően hatalmas összeget) küldött Nathan Rothschildnak Londonba, megbízva azzal, hogy angol kormányzati kötvényeket vagy részvényeket vásároljon, azonban Rothschild saját céljaira használta fel a pénzt. Napóleon ténykedése révén a háborús beruházások szinte korlátlan pénzszerzési lehetőséget kínáltak.

William valamivel a Waterloo-i csatát megelőzően tért ide vissza, 1815-ben. Magához kérte a Rothschildokat, és visszakövetelte a pénzét. A Rothschildok visszaadták William pénzét annyi kamattal, amennyit a brit értékpapírok hoztak volna, ha azokba fektetik a pénzt. Azonban megtartották az összes többi nyereséget, amit William pénzének forgatásával szereztek. Nathan Rothschild később azzal hancegett, hogy az Angliában töltött 17 év alatt, az apjától kapott kezdeti 20.000 Font tőkéjét 2.500 szorosára növelte. A családon belüli együttműködés révén a Rothschildok hamarosan hihetetlen vagyont harácsolnak össze.

Az 1800-as évek közepére uralták az egész európai bankvilágot, és minden bizonnyal a leggazdagabb család voltak az egész világon. Pénzügyileg támogatták Cecil Rhodes-ot, lehetővé téve számára, hogy megalapítsa Dél-Afrika gyémánt- és aranylelőhelyei feletti monopóliumot.

Amerikában a vasútépítésben támogatták a Harrimeneket, a Vanderbilteket a vasút és a sajtó terén, és a Carnegie-eket a fémiparban, és még sokan másokat. Az I. Világháború alatt valójában úgy tartották, hogy J. P. Morgan a leggazdagabb ember Amerikában. Halála után azonban kiderült, hogy csupán a Rothschildok helytartója volt.

Amikor nyilvánosságra hozták Morgan végrendeletét, kiderült, hogy J. P. Morgan vállalatok tulajdonjogának mindössze 19%-a volt az övé. 1850-re James Rothschildnak, a család francia ági örökösének állítólag 600 millió Francia frankja volt - 150 millióval több, mint az összes többi francia bankárnak együttléve. Ő építette a Ferrilres nevű udvarházat, Párizstól keletre. I. Vilmos így kiáltott föl, amikor meglátta: "A királyok nem engedhetik meg ezt maguknak. Ez csakis egy Rothschildé lehet!"

Egy másik 19. századi francia tudósító így fogalmazott: "Csak egy hatalom van Európában, és az a Rothschild." Semmi nyoma, hogy azóta megváltozott volna Európa vagy a világ pénzügyi életében elfoglalt uralkodó helyzetük. Most nézzük, milyen hatással volt a Bank of England az angol gazdaságra, és hogy ez később hogyan vált az Amerikai Függetlenségi Háború fő okává.

AZ AMERIKAI FÜGGETLENSÉGI HÁBORÚ

Az 1700-as évek közepére a Brit Birodalom világhatalma csúcsára hágott. De négy költséges háborút vívott Európában, amióta létrehozták magántulajdonban lévő központi bankját, a Bank of England-et. Nagy árat fizetett ezért. E háborúk finanszírozásához a Brit Parlament hatalmas összegeket kölcsönzött a Banktól. Az 1700-as évek közepére az államadósság Britanniában

140.000.000 Fontra rúgott - megdöbbenő összeg abban az időben.

Következésképpen a kormány megpróbálta növelni az amerikai gyarmatokból származó bevételeit, hogy fizesse a kamatokat a Banknak De Amerikában más volt a történet. A magántulajdonban lévő központi bank ostora itt még nem csapott le. Ez az Independence Hall (Függetlenségi Csarnok) Philadelphiában, ahol a Függetlenségi Nyilatkozatot és az Alkotmányt aláírták. Az 1700-as évek közepén a forradalom előtti Amerika még viszonylag szegény volt. Súlyos hiány volt az árucikkekre cserélhető értékes fémpénzekből, így a korai telepesek rákényszerültek, hogy saját papírpénz nyomjanak. Néhány próbálkozás sikeresnek bizonyult.

Benjamin Franklin lelkesen támogatta, hogy a gyarmatok saját pénzt bocsássanak ki. 1757-ben Franklint Londonba küldték. Végül a következő 18 évet ott töltötte, majd nem az Amerikai Függetlenségi Háború kezdetéig. Eközben az amerikai gyarmatok elkezdtek kibocsátani saját pénzüket, amit telepes cédulának hívtak. A törekvés nagy sikert hozott, biztosította a csere megbízható eszközét, és elősegítette a gyarmatok összetartozásának érzését. Emlékeztetőül: a telepes cédula egyszerű papírpénz volt, adósságmentes pénz, amit a köz érdekében nyomtak, és nem volt mögötte arany- vagy ezüstdfedezet. Más szóval egy teljes mértékben beválthatatlan fizetőeszköz volt. Egy nap a Bank of England hivatalnokai megkérdezték Franklintól, minek tulajdonítja a gyarmatok új keletű gazdagságát. Gondolkodás nélkül rávágták: "Ez egyszerű. A gyarmatokon saját pénzüket használjuk. Telepes Cédula a neve. Arányosan annyit bocsátunk ki, amennyi a kereskedelem és az ipar igényel ahhoz, hogy a termékek könnyedén kerüljenek a termelőktől a fogyasztókhoz. Ily módon magunk szabályozzuk saját pénzünk vásárlóerejét, és nem kell kamatot fizetnünk érte senkinek."

Ez magától értetődő volt Franklinnek, de képzelhetik, ilyen hatást váltott ki a Bank of England-ben. Amerika kitanulta a pénz titkát, és ezt a szellemet minél gyorsabban vissza kellett zárni a palackba. Ezért a Parlament gyorsan megszavazta az 1764-es Valuta Törvényt. Ez megtiltotta a gyarmatok előljáróinak a sajátpénz kibocsátást, és elrendelte, hogy ezután minden adójukat arany- vagy ezüstermékben fizessék. Más szóval arany- és ezüsthasználatára kényszerítette a gyarmatokat. Akik még mindig azt hiszik, hogy az aranya visszatérés a megoldás Amerika jelenlegi pénzügyi problémájára, figyeljék meg, mi történt Amerikával ezután.

Önéletrajzában Franklin így ír: "Egyik évben a feltételek olyannyira visszajára fordultak, hogy a jólét kora véget ért, és oly mértékű hanyatlás köszöntött be, hogy a gyarmatok utcáin megjelentek a munkanélküli tömegek. A gyarmatok örömmel elviseltek volna egy kis adót a teán és más dolgokon, ha Anglia nem vette volna el a gyarmatoktól a saját pénzüket, ami munkanélküliséget és elégedetlenséget eredményezett. A telepesek képtelensége, hogy véglegesen megszerezzék a jogot saját pénzüik kibocsátására III. Györgytől és a nemzetközi bankároktól, volt a Függetlenségi Háború elsődleges oka."

Mire az első lövések eldőrdültek a massachusetts-i Lexingtonban, 1775. április 19-én, a brit adók teljesen kimerítették a gyarmatok arany- és ezüsterme készletét. Ennek következtében a kormánynak nem maradt más lehetősége, mint saját papírpénzt nyomni a háború pénzelésére. A forradalom kezdetén az amerikai pénzkészlet 12 millió dollár volt. A háború végére elérte a közel 500 millió dollárt. Ennek eredményeként a valuta lényegében értéktelenné vált.

Egy pár cipőt 55.000 dollárért árultak. A telepes cédula azért működött, mert pontosan annyit bocsátottak ki belőle, amennyi az árucseréhez szükséges volt.

George Washington így fakadt ki: "Egy vagon pénzért aligha lehet egy vagon élelmiszert vásárolni." Manapság azok, akik az aranyfedezetű fizetőeszközt támogatják, a forradalom ezen időszakával igazolják, hogy milyen rossz a beválthatatlan papírpénz. De emlékezzünk csak rá,

hogy 20 évvel korábban, a béke idején, ugyanez a valuta olyan jól működött, hogy a Bank of Englandnek kellett törvénnyel beavatkoznia.

A BANK OF NORTH AMERICA (Észak-Amerikai Bank)

A Forradalom vége felé a Kongresszus a philadelphiai Függetlenségi Csarnokban tartott találkozón kétségbeesetten pénzért kiáltott. 1791-ben engedélyezték Robert Morris, Pénzügyi Főfelügyelő számára, hogy magántulajdonban lévő központi bankot nyisson. Morris véletlenül egy vagyonos ember volt, aki a Forradalom alatti hadipari kereskedelemmel még gazdagabbá vált.

Az Észak-Amerikai Bank számára a Bank of England szolgált mintául. Engedélyezték a részleges fedezetű bankrendszert, ami azt jelenti, hogy kikölcsönözhetett olyan pénzt, amivel nem is rendelkezett, és aztán kamatot szedhetett érte. Ha Ön, vagy én ezt tennénk, megbüntetnének csalásért - ez büntett. A bank alapszabálya szerint magán befektetőknek kell betenniük a 400.000 dollárnyi törzstőkéjét. Amikor azonban Morris nem tudta összeszedni a pénzbetétet, arcátlanul kihasználta politikai befolyását, hogy a kormány aranyat helyezzen letétbe a bankban, amit Franciaország kölcsönzött az amerikai államnak. Ez alapján aztán a bankból pénzt kölcsönzött magának és barátainak, hogy ebből fizessék a bank részvényeit. És, akárcsak a Bank of England, a bank monopóliumot kapott a nemzeti valuta felett.

A veszély hamarosan nyilvánvalóvá vált. Az amerikai valuta értéke tovább zuhant. Így négy évvel később, 1785-ben a bank működési engedélyét nem újították meg. A bank tönkretételén fáradozó vezetője, William Findley Pennsylvaniából így magyarázta a problémát: "Ennek az intézménynek, amelynek egyetlen alapelve a kapzsiság, sosem fog változni a célkitűzése: az állam összes vagyonának, hatalmának és befolyásának megkaparintása."

A Bank of North Amerika mögött álló emberek, Alexander Hamilton, Robert Morris és Thomas Willing a bank elnöke, nem adták fel. Mindössze hat évvel később, Hamilton, a későbbi Kincstárigazgató, valamint mentora, Morris, rohammal átvitte az új magántulajdonú központi bank tervét az új Kongresszuson a First Bank of United States (Az Egyesült Államok Első Bankja) elnöki tisztségét is Thomas Willing töltötte be. A játékosok ugyanazok maradtak, csupán a bank neve változott.

AZ ALKOTMÁNYOZÓ GYŰLÉS

Amint azt korábban is láttuk, mind Thomas Jefferson, mind pedig James Madison rendíthetetlenül ellenezte egy magántulajdonú központi bank létrejöttét. Ők látták a Bank of England okozta problémákat, és nem kértek ebből. Jefferson később azt mondta: „Ha az amerikai emberek valaha is hagyják, hogy magánbankok irányítsák pénzük kibocsátását, akkor először az infláció, majd a defláció révén, a bankok, és a körülöttük kinövő vállalatok minden tulajdonuktól megfosztják őket, míg végül a gyermekeik hontalanul ébrednek a földrészen, amit apáik hódítottak meg.”

A jövőbeni pénzügyi rendszer vitája közepette egy másik Alapító Atya, Morris kormányzó bírálta a Bank of North Amerika tulajdonosainak motivációját. Morris kormányzó volt az alapokmány végleges verzióját elkészítő bizottság elnöke. Morris nagyon is tisztában volt a bank motivációival. Egykori főnökével, Robert Morris-szal együtt Morris Kormányzó és Alexander Hamilton voltak azok, akik a forradalom utolsó évében a Bank of North Amerika eredeti tervzetét benyújtották a Kontinentális Kongresszusnak.

1787 július 2-án kelt James Madisonnak szóló levelében Morris kormányzó felfedte mi is folyik valójában: "A gazdagok mindent elkövetnek majd, hogy kialakítsák uralmukat, és rabszolgává

tegyék a többieket. Mindig is ezt tették. Mindig is ezt fogják tenni? Ugyanaz lesz a hatása itt is, mint máshol, ha csak mi, a kormány (hatalma) által nem tartjuk őket kordában."

Annak ellenére, hogy Morris Kormányzót cserbenhagyták banki posztján, Hamilton, Robert Morris, Thomas Willing és az európai bankárok nem akarták feladni. Meggyőzték az alkotmányozó gyűlés küldötteinek többségét, hogy ne adjanak hatalmat a kongresszusnak a papírpénz kibocsátására. A küldöttek többsége még mindig rettegett a vad inflációtól, amit a papírpénz okozott a forradalom alatt. Elfelejtették, hogy a telepes cédula milyen jól működött a háború előtt. De a Bank of England nem felejtette el. A pénzváltók nem viselték volna el, hogy Amerika ismét saját pénzt nyomjon. Az Alkotmány tehát hallgat az ügyről. Ez a súlyos hiányosság nyitva hagyta az ajtót a pénzváltók előtt, éppen ahogy kitervelték.

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK ELSŐ BANKJA / FIRST BANK OF THE UNITED STATES

1790-ben, mindössze három évvel az Alkotmány aláírása után, a Pénzváltók ismét támadásba lendültek. Alexander Hamilton, a frissen kinevezett Kincstár Elnök javaslatot terjesztett a Kongresszus elé, amiben egy új magántulajdonú központi jegybank létrehozását indítványozta. Ugyanebben az évben teljesen véletlenül Amschel Rothschild a következő kijelentést tette: "Hagyjátok, hogy kibocsássam és irányítsam egy nemzet pénzét, és nem érdekel, hogy ki hozza törvényeit."

CHARLES COLLINS (elnökjelölt) Alexander Hamilton a nemzetközi bankárok eszköze volt. Létre akarta hozni az US Bankot, az Egyesült Államok Bankját, és így is tett. Érdekesség, hogy miután Hamilton 1782-ben elvégezte a jogi iskolát, egyik első munkája Robert Morris, a Bank of North America elnöke körüli segédkezés volt. Egy évvel korábban Hamilton egyik Morrisnak írt levelében az alábbiakat írta:

"Az államadósság, amennyiben az nem túlzott mértékű, áldás lesz nemzetünknek." Kinek is lesz áldás? Egy évnyi kiélezett vitát követően, 1791-ben a Kongresszus jóváhagyta Hamilton beadványát, és 20 évnyi működési engedélyt adott neki. Az Egyesült Államok Első Bankja (First Bank of the United States) lett az új bank neve, vagyis FBUS. Itt vagyunk az Egyesült Államok Első Bankja előtt, Philadelphiában. A Bank monopóliumot kapott az amerikai fizetőeszköz nyomása felett, noha tőkéjének 80%-a magánbefektetők kezében volt. A másik 20%-ot az Egyesült Államok Kormányának kellett megvásárolnia, de ennek nem az volt a célja, hogy a Kormány irányító pozícióba kerüljön, hanem hogy biztosítsa az alaptőkét a másik 80% tulajdonosainak.

Ahogy korábban a Bank of North America és a Bank of England esetében is, a tőketulajdonosok soha nem fizették be a teljes összeget részvényeik után. A Kormány berakta a rá eső 2.000.000 dollárt készpénzben, majd ezt követően a Bank, a régi jó részleges tartalék kölcsönzés trükkjével élve kölcsönt nyújtott magánbefektetőinek, így azok ebből fizették a rájuk eső 8.000.000 dollárnyi tőkét, ami ehhez a kockázatmentes befektetéshez kellett. Ahogy a Bank of England esetében is, a Bank of the United States nevét szándékosan úgy választották, hogy elfedje a tényt, hogy magánirányítás alatt áll. És akár csak a Bank of Englandnál, soha nem került nyilvánosságra a Bank befektetőinek neve. Sok évvel később az a szóbeszéd járta, hogy a Rothschildok voltak a régi Bank of the United States háttérben munkálkodó hatalom.

A Bankot úgy állították be a Kongresszus előtt, mint a bankrendszer stabilitásának és az infláció elkerülésének garanciáját. És mi történt? Az első öt évben az Egyesült Államok kormánya 8.2 millió dollárt vett kölcsön az Egyesült Államok Bankjától. Ugyanebben az ötéves időszakban az árak 72%-al növekedtek. Jefferson, az új külügyminiszter sajnálattal teli frusztrációval figyelte az eladósodást, amit képtelen volt megállítani: "Bárcsak lehetséges

lenne egy egyszerű alkotmánymódosítással elvenni a szövetségi kormánytól a hatalmat, hogy kölcsönt vegyen fel." Amerikaiak milliói érzik ugyanígy manapság. Tehetetlen frusztrációval figyelik, ahogy a szövetségi kormány pusztulásba kölcsönzi az amerikai gazdaságot. Szóval, hiába hívták az Egyesült Államok Első Bankjának, nem ez volt az első kísérlet a magántulajdonú központi bank létrehozására ebben az országban.

Ahogy a Bank of North America esetében is, a pénz nagy részét a kormány rakta be, hogy ez a magánbank megkezdhesse működését, majd a bankárok ezt a pénzt adták kölcsön egymásnak, hogy a fennmaradó részvényeket megvásárolják. Tisztán és egyszerűen: csalás volt ez is - és nem is tudtak megszabadulni tőle hosszú ideig. De először vissza kell utaznunk Európába, hogy lássuk, hogyan volt képes befolyásolni egyetlen ember az egész brit gazdaságot azáltal, hogy elsőként szerezte meg a hírt Napóleon végső vereségéről.

NAPÓLEON HATALOMRA KERÜLÉSE

Itt Párizsban a Bank of France 1800-ban alakult, akárcsak a Bank of England. De Napóleon úgy döntött, hogy a francia államnak meg kell szabadulnia adósságaitól. Soha nem bízott a Bank of France-ben. Kijelentette, hogy amikor egy kormány pénze a bankároktól függ, akkor a bankárok, nem pedig a kormány irányít: "A kéz, ami ad, felette áll a kéznek, ami kér. A pénznek nincs hazája; a pénzemberek nem hazafiak, és nincs becsületük: kizárólagos céljuk a nyereszkedés."

Vissza Amerikába: váratlan segítség közelgett. 1800-ban, a 3. elnökségért folytatott küzdelemben Thomas Jefferson majdnem legyőzte John Adam-et. 1803-ra Jefferson és Napóleon üzletet kötött: az USA 3 millió dollárt ad Napóleonnak aranyban, cserébe egy hatalmas darab területért a Mississippi folyótól nyugatra: a Louisiana Vétel. Ebből a 3 millió dollárból Napóleon gyorsan sereget kovácsolt, és lerohanta Európát, meghódítva mindent, ami az útjába került. De a Bank of England gyorsan szembeszegült vele. Pénzelték az útjába kerülő nemzeteket, hatalmas nyereséget kaszálva a háborún. Poroszország, Ausztria és végül Oroszország mind súlyosan eladósodott a Napóleon megállítására tett hiábavaló kísérleteikben.

Négy évvel később a francia főhadssereggel Oroszországban állomásozó harminc éves Nathan Rothschild - a Rothschild család Londoni irodájának elnöke - személyesen vette kézbe egy vakmerő terv irányítását, ami egy aranyszállítmány becsempészését jelentette Franciaországon keresztül, hogy finanszírozzák a Wellington Herceg vezette támadást Spanyolország felől. Nathan később azzal hancegett egy londoni vacsorán, hogy ez volt élete legjobb üzlete. Akkor még nem sejtette, hogy a közeljövőben egy sokkal jobb üzletet fog nyélbe ütni.

Wellington dél felől érkező támadása, és más vereségek végül lemondásra kényszerítették Napóleont, és XVIII Lajost koronázták királlyá. Napóleont Elba kicsiny szigetére száműzték Olaszország partjainál, remélhetőleg örökre. Míg Napóleon száműzetését töltötte Elbán, mert átmenetileg vereséget szenvedett a pénzügyileg Rothschildok támogatta angoloktól, Amerika is igyekezett megszabadulni saját központi bankjától.

AZ ELSŐ BANK HALÁLA

1811-ben törvényjavaslatot terjesztettek a Kongresszus elé, hogy újítsa meg a Bank of the United States működési engedélyét. Heves vita kerekedett, és Pennsylvania valamint Virginia törvényhozása határozatot hozott, amelyben a Bank megszüntetését kérték a Kongresszustól. A sajtó nyíltan támadta a Bankot, szélhámosnak, keselyűnek, viperának, kobrának titulálva azt. Oh, ismét független a sajtó Amerikában! Egy P.B. Porter nevű Kongresszusi tag támadta a

Bankot a Kongresszus előtt, azt állítva, idézem: Ha a Bank működési engedélyét megújítják, a Kongresszus egy viperát melenget majd az alkotmány keblén, ami egy napon, szíven marja az ország szabadságjogait. Idézet vége.

A bank kilátásai nem voltak rózsásak. Néhány író állítása szerint Nathan Rothschild figyelmeztetett, hogy az USA a legkatasztrofálisabb háborúban találja magát, amennyiben nem újítják meg a Bank működési engedélyét." De ez sem volt elég. Amikor a füst eloszlott, a megújításról szóló törvényjavaslatot egyetlen szavazattal elvetették, és zárolták a Szenátusban. Ekkor Amerika 4. elnöke, James Madison volt a Fehér Házban. Emlékeztetőül: Madison a Bank rendületlen ellenzője volt. Miniszterelnöke, George Clinton lezárta az ügyet a Szenátusban, és feledésbe küldte a Bankot. Öt hónapon belül Anglia megtámadta az USA-t, ezzel megkezdődött az 1812-es háború.

De az angolok még javában küzdöttek Napóleonnal, így az 1812-es háború döntetlennel végződött 1814-ben. Noha a Pénzváltók ideiglenesen padlóra kerültek, korántsem szálltak ki a játékból. Mindössze két évbe telt, hogy visszahozzák bankjukat, nagyobbat és erősebbet, mint valaha.

WATERLOO

De most térjünk vissza Napoleonhoz. Mert nem mutatja jobban semmi más a történelemben a Rothschild család találékonyságát, mint a brit részvénytőzsde feletti befolyás megszerzése Waterloo után. 1815-ben, egy évvel az 1812-es háború végét követően, Napoleon megszökött száműzetéséből, és visszatért Párizsba. Olyan karizmatikus személy volt, hogy a katonák régi vezérük köré gyűltek és ismét vezérüként üdvözölték. 1815 márciusában Napoleon sereget toborzott, amelyet a brit Wellington Herceg kevesebb, mint 90 nappal később legyőzött Waterloonál.

Néhány történetíró állítása szerint Napoleon 5 millió fontot kért kölcsön a Bank of England-től, hogy újra felfegyverkezhesen. Úgy tűnik, a pénz a Párizsból érkezett, az Ouvard bankháztól. Nagyjából innentől kezdve megszokott, hogy a magántulajdonú központi bankok mindkét felet pénzelik a háborúkban. Miért támogatna egy központi bank ellenséges feleket egy háborúban? Azért, mert a háború a legnagyobb adósság-generátor. Egy nemzet bármekkora kölcsönbe hajlandó verni magát a győzelem érdekében. A kiszemelt vesztes pont elég kölcsönt kap, hogy fenntartsa a győzelem csalfa reményét, a győztes pedig eleget kap ahhoz, hogy nyerjen. Emellett az ilyen kölcsönöknek gyakran feltétele a győztes garanciája, hogy kifizeti a legyőzött adósságait is.

Íme, a waterloo-i csatamező mintegy 200 mérföldre Párizstól északkeletre, ma belga terület. Napoleon itt szenvedett végső vereséget, miután több ezer francia és angol férfi kilehelte lelkét egy forró nyári napon 1815 júniusában. Pontosan arrafelé, 1815 június 18-án a 74.000 fős francia sereg összecsapott 67.000 brit és más európai katonával. A kimenetel kétséges volt. Valójában, ha Napoleon pár órával korábban támad, megnyerhette volna a csatát. De nem számít ki nyert, ki veszített, Londonban Nathan Rothschild előre kitervelte, hogyan fordítsa hasznára a lehetőséget, hogy megragadja az uralmat a brit részvény- és kötvénypiac és lehetőség szerint a Bank of England felett.

Rothschild megbízott ügynöke, egy Rothworth nevű férfi a csatamező északi oldalán állomásozott, közel az Angol Csatornához. Amint eldőlt a csata, Rothworth a Csatorna felé vette az irányt. Nathan Rothschild 24 órával korábban kapta meg a hírt, mint Wellington saját hírnöke megérkezett volna Londonba. Rothschild a tőzsdére sietett, és elfoglalta szokásos helyét egy régi oszlop előtt. Minden szem rá szegeződött. Mindenki tudta, hogy a Rothschildok legendás kommunikációs hálózattal rendelkeznek.

Ha Wellington veszített volna és Napóleon újra rászabadul a kontinensre, Britannia pénzügyi helyzete siralmassá vált volna. Rothschild szomorúnak tűnt. Mozdulatlanul, lesütött szemekkel állt. Aztán hirtelen elkezdett eladni. A többi ideges befektető látta, hogy Rothschild elad. Ez csak egy dolgot jelenthetett: Napóleonnak nyernie kellett, Wellington veszített.

A piac zuhant. Hamarosan mindenki árulta a brit lejárat nélküli kölcsönkötvényeket, és az árak erősen zuhantak. Aztán Rothschild titokban elkezdte felvásárolni a kötvényeket ügynökei révén, a pár órával korábbi értékük töredékéért. Azt mondod mítosz, legenda? Száz évvel később a New York Timesban megjelent írás szerint Nathan Rothschild unokája megpróbált bírósági úton eltiltatni egy erről a tőzsdei történetről szóló könyvet. A Rothschild család váltig állította, hogy a történet hamis és becsületsértő, de a bíróság elutasította a Rothschildok kérelmét, és elrendelte, hogy a család fizessen minden perköltséget. Ami még ennél is érdekesebb ebben a történetben, hogy néhány szerző azt állítja, hogy a Waterloo-i csata utáni napon, pár óra leforgása alatt Nathan Rothschild megkaparintotta az uralmat nem csupán a brit kötvénypiac, de a Bank of England felett is.

Akár megszerezte a Rothschild család és pénzügyi szövetségesei a Bank of England feletti uralmat

(az első és leggazdagabb magántulajdonú központi bank egy nagy európai országban) akár nem, egy dolog biztos: az 1800-as évek közepére a Rothschild volt messze a leggazdagabb család az egész világon. Uralták az új kormányzati kötvénypiacot, több bankot és ipari konszernt hoztak létre világszerte.

Ténylegesen, a XIX. század második felét a Rothschildok koraként tartják számon. Elsőprő mértékű vagyona ellenére a család általános láthatatlanságba burkolózott. Noha a Rothschild család irányít rengeteg banki, ipari, kereskedelmi, bányászati és turisztikai vállalatot, csak néhány viseli a Rothschild nevet. Szakértői becslés szerint a 19. század végére a Rothschild család uralta a világ vagyonának felét. Akármekkora is a vagyonuk, alaposan feltételezhető, hogy részesedésük a világ vagyonából azóta csak növekedett. De a századforduló óta a Rothschildok azt a képet alakították ki, hogy a hatalmuk csökkent, vagyonuk gyarapodása ellenére.

AZ AMERIKAI MÁSODIK BANK

Eközben Washingtonban 1816-ban, mindössze egy évvel Waterloo és Rothschild Bank of England állítólagos élére kerülése után, az Amerikai Kongresszus határozatot fogadott el egy újabb magántulajdonú központi bankról. Ennek a Second Bank of the United States nevet adták.

Az új bank alapszabálya az előző bank másolata volt. Az USA kormány 20%-ban lett a bank tulajdonosa. Természetesen a szövetségi részesedést a kincstár fizette a bank kasszájába. Ezután a részleges fedezetű kölcsönzés bővülése révén ezt kölcsönné fűjték a magánbefektetők számára, akik ebből a levegőpénzből vásárolták meg a maradék 80% részesedést. Akárcsak korábban, az elsődleges tőketulajdonosok kiléte örökre titok maradt. De annyi köztudott, hogy a részvények hányada, az összes mintegy harmada külföldiek kezébe került.

Ahogy egy megfigyelő mondta: biztosan nem túlzás azt állítani, hogy a Second Bank of the United States legalább annyira Angliában, mint amennyire Amerikában gyökeredzett. Így, néhány szerző szerint 1816-ra a Rothschildok megszerezték a Bank of England feletti irányítást, és pénzelték egy új magántulajdonú központi jegybankot Amerikában is.

ANDREW JACKSON

A Second Bank of the US 12 évig befolyásolta az amerikai gazdaságot, ezt követően az amerikai embereknek elégük lett. A Bank ellenségei egy tiszteletre méltó szenátort, Andrew Jacksonot Tennessee-ből, a New-Orleansi csata hőseit nevezték ki elnökjelöltjüknek. Kezdetben semmi esélyt sem adtak Jacksonnak. A Bank régen kitanulta már, hogyan lehet pénzzel irányítani a politikai folyamatokat. A pénzváltók meglepetésére és megdöbbenésére 1828-ban Jackson került hivatalba.

Jackson határozott szándéka volt, hogy az első lehetséges alkalommal bezáratja a Bankot, és nem is vesztegette idejét. De a bank 20 éves működési engedélyét nem kellett megújítani egészen 1836-ig, második kinevezésének utolsó évéig, ha egyáltalán kihúzza addig. Első elnökségi ciklusa alatt arra szorított, hogy sok banki kegyencet véglegesen eltávolítson a kormányzat szolgálatából. 1832-ben a Szövetségi Kormány 11.000 alkalmazottja közül 2.000-et kirúgott. Második megválasztásához közeledve a Bank megelőző csapással rukkolt elő azt remélve, hogy Jackson nem fogja feléleszteni a vitát.

A megújítási határozat jóváhagyását kérték a Kongresszustól, négy évvel lejárt előtt. A Kongresszus természetesen eleget tett a kérésnek, majd a határozatot továbbította az elnöknek aláírásra. De Jackson nem tágított. Az öreg harcos nem volt gyáva: megvétózta a határozatot.

Vétó üzenete a legnagyobb amerikai dokumentumok egyike. Tisztán rámutat az amerikai kormány polgárai, a gazdagok és szegények iránt felelősségére. "Nemcsak saját állampolgáraink részesülnek majd Kormányunk bőkezűségéből. E Bank tőkéjéből több mint 8 millió külföldiek tulajdona. Nem veszélyes-e szabadságunkra és függetlenségünkre nézve egy olyan bank, ami természetétől fogva ily kis mértékben kötődik hazánkhoz?"

Fizetőeszközünk irányítása, a közpénzek beszédese, és polgáraink ezreinek függőségben tartása sokkal veszélyesebb és félelmetesebb, mint ellenségünk katonai ereje. Ha a kormány az egyenlő védelemhez tartaná magát, és ahogy az Ég esőt ad, egyaránt szórná kegyeit a magasra és alacsonyra, gazdagra és szegényre, az feltétel nélküli áldás lenne. Az előttem lévő határozat úgy tűnik nagymértékben és szükségtelenül eltávolodik ezektől az igazságos alapelvektől."

Később abban az évben, 1832 júliusában a Kongresszus nem tudta érvényteleníteni Jackson vétóját. Jacksonnak megvolt a lehetősége az újraválasztásra. Közvetlenül az embereknek érvelt. Az USA történelmében először Jackson az utcán folytatta elnöki kampányát. Ezt megelőzően az elnökjelöltek otthon maradtak, és elnökinek mutatkoztak. Kampányjelszava a "Jackson, és nincs Bank" volt. A Republikánus Párt Henry Clay Szenátort indította Jacksonnal szemben.

Annak ellenére, hogy a bankárok 3 millió dollárt pumpáltak Clay kampányába, Jackson egy hajszállal ismét megnyerte a választást 1832 novemberében. Győzelme ellenére Jackson tisztában volt azzal, hogy a csata csak most kezdődik. "A felső körökből irányított korrupciót csak megnyírtuk, de nem gyomláltuk ki végleg - mondta az újonnan megválasztott elnök. Jackson megbízta pénzügyminiszterét, Louis McLane-t, hogy kezdje el visszavonni a kormány letétjét a Second Bankból, és helyezze biztonságos bankokba. De McLane ezt elszabotálta. Jackson kirúgta, és William J. Duane-t nevezte ki pénzügyminiszternek. Duane szintén nem tett eleget az elnök kérésének. Így Jackson őt is kirúgta, és Roger B. Taney-t nevezte ki a hivatal élére. Taney elkezdte visszavonni a kormányzati tőkét a Bankból 1833 október 1-től kezdődően. Jackson örvendezett: "Egymás után kész vagyok kihúzni minden fogat, aztán

jöhet a törzs." De a bank még nem adta fel a harcot. Elnöke, Nicholas Biddle felhasználta befolyását a Szenátusban, hogy elutasítsák Taney kinevezését.

Aztán ritka arrogánsan válsággal fenyegetett, ha a Bank működési engedélyét nem újítják meg. "Ez a derék Elnök azt hiszi, hogy, csak mert indiánokat skalpolt és bírakat börtönzött be, azt tehet a Bankkal, amit akar. Hát téved." - Nicholas Biddle

Később, egy központi bankártól hihetetlenül szokatlan őszinteségi rohamában Biddle bevallotta, hogy a Bank kevés pénzt fog előállítani, hogy rákényszerítse a Kongresszust a Bank helyreállítására. "Semmi más, csupán a széleskörű szenvedés lesz bármi hatással a Kongresszusra". Egyedüli biztosságot számunkra a határozott megszorítás érdekében tett következetes irányvonal követése adhat - és nincs kétségem afelől, hogy egy ilyen irányvonal végül a fizetőeszköz visszaállítását és a bank új működési engedélyét eredményezi." Micsoda megdöbbentő nyilatkozat! Ez volt a tiszta igazság, sokkolóan világos kijelentés. Biddle szándéka az volt, hogy a bank pénzkínálat csökkentő erejét veti latba, súlyos válságba sodorva az országot, amíg Amerika feladja.

Sajnos ez időről időre ismét megtörtént az USA történelmében, és napjainkban ugyanez fog megtörténni a világban. Nicholas Biddle beváltotta fenyegetését. A Bank erősen szűkítette a pénzkínálatot a régi kölcsönök bevonásával, és az újak kihelyezésének megtagadásával. Pénzügyi pánik következett, amit súlyos válság kísért. Biddle természetesen Jacksont okolta az összeomlás miatt. Azt hirdette, hogy a kormány okozta azzal, hogy visszavonta a szövetségi tőkét a bankból.

Sajnos jól működött a terve. A bérek és az árak meginogtak, magasba szökött a munkanélküliség, és az üzleti csődök száma. Hamar nemzeti felzúdulás alakult ki. A lapszerkesztők Jacksont átkozták vezércikkeikben. A Bank a kifizetések visszatartásával fenyegetett, amit aztán közvetlenül a politikusok támogatásának megtartására tudott fordítani. Mindössze egy hónapon belül a Kongresszus úgynevezett válságülést tartott. Hat hónappal azután, hogy visszavonta a tőkét a bankból, Jackson hivatalosan megrótt egy határozattal, amit a Szenátus 26-20 arányban hagyott jóvá. Ez volt az első alkalom, hogy a Kongresszus egy elnököt megrótt.

Jackson kirohant a bank ellen: viperák vagytok, meg akarom semmisíteni a bankot, és az örökkévaló Isten segedelmével meg is fogom! Amerika sorsa pengeélen billegett. Ha a Kongresszus elég szavazatot gyűjt össze Jackson vétójának érvénytelenítéséhez, a Bank újabb 20 évnyi monopóliumot kap Amerika pénze felett, vagy még többet. Elég időt arra, hogy megszilárdítsa egyébként is jelentős hatalmát.

Ekkor csoda történt. Pennsylvania Kormányzója támogatni kezdte Jacksont, és erősen bírálta a Bankot. Biddlet rajtakapták, hogy nyilvánosan dicsekedett a banki tervekről: a gazdaság tönkretételéről. Hirtelen fordult a szerencse. 1834 áprilisában a Képviselők Háza 134-82 arányban a Bank működési engedélyének megújítása ellen szavazott. Ezt egy még súlyosabb szavazás követte, egy Biztosság felállításáról, hogy kivizsgálja, a Bank okozta-e a gazdasági összeomlást. Amikor a Vizsgálóbizottság megérkezett Philadelphiába, a Bank épületébe, hogy egy könyvvizsgáló megvizsgálja a könyvelést,

Biddle megtagadta a könyvek átadását. Nem engedett betekintést a kongresszusi tagokkal folytatott levelezésbe sem, ami személyes hiteleikről, és a nekik nyújtott kedvezményekről szólt. Azt is megtagadta, hogy tanúskodjék a Bizottság előtt Washingtonban. 1835. január 8-án Jackson kifizette az államadósság utolsó részletét. Erre azért volt szükség, hogy lehetővé tegye a bankok számára, hogy pénzt bocsássanak ki kormányzati kötvényekért, ahelyett,

hogy egyszerűen kincstárjegyeket adnának ki. Ő volt az egyedüli elnök, aki valaha is kifizette az államadósságot.

Pár héttel később, 1835 január 30-án, egy Richard Lawrence nevű bérgyilkos megpróbálta lelőni Jackson elnököt. De Isten kegyelmének köszönhetően mindkét pisztoly csütörtököt mondott. Lawrence-t később felmentette a bíróság, elmebetegségre hivatkozva. Szabadlára helyezését követően azzal hancegett barátainak, hogy befolyásos emberek bízták meg Európából, akik ígéretük szerint meg is védik, ha elfognák. A következő évben, működési engedélye lejártával, a Second Bank of the United States befejezte működését, mint a nemzet központi bankja.

Biddle-t később letartóztatták, és csalással vádolták. Beperelték, felmentették, és röviddel azután meghalt. Második elnöki mandátumát követően Jackson élete hátralévő részére visszavonult ide, a Remetelakba, Nashville külvárosába. Itt még mindig arra emlékeznek, hogy milyen eltökélten igyekezett tönkretenni a Bankot. Valójában annyira jól megtörte, hogy a pénzváltóknak 77 évébe telt helyrehozni a veszteséget. Amikor megkérdezték tőle, hogy mi volt a legfontosabb eredménye, azt válaszolta: Tönkretettem a Bankot.

ABE LINCOLN

Sajnos még Jacksonnak sem sikerült átlátnia az egész helyzetet, és mélyben gyökerező okait. Noha Jackson tönkretette a központi bankot, a pénzváltók legalattomosabb eszköze, a részleges tartalékolású bankrendszer használatban maradt számos állami szabadalmi levéllel létesített bank révén. Ez gazdasági instabilitást gerjesztett a Polgárháború előtti években, központi bankárok még mindig kiestek a játékból, és ennek eredményeként Amerika gyarapodott, ahogy nyugat felé terjeszkedett. Ez idő alatt a vezető pénzváltók küzdöttek elveszített központosított hatalmuk visszaszerzéséért, de eredménytelenül.

Aztán visszatértek a régi központi bankos formulához: háborúval létrehozni adósságot és függőséget. Ha máshogy nem sikerül visszaszerezniük központi bankjukat, Amerikát úgy kényszerítik térdre, hogy polgárháborúba sodorják, ahogy azt 1812-ben is tették, miután a First Bank of the United States-nek nem újították meg működési engedélyét. Egy hónappal Abraham Lincoln beiktatása után itt dördültek el az Amerikai Polgárháború első lövései, 1861. április 12-én.

A rabszolgaság bizonyosan az egyik ok volt a háború kitörésére, de nem ez volt a kiváltó ok. Lincoln tudta, hogy a Dél gazdasága a rabszolgaságon alapul. És így a Polgárháború előtt nem állt szándékában megszüntetni azt. Hivatalba lépő beszédében így fogalmazott egy hónappal korábban:

"Nem áll szándékomban sem közvetve, sem közvetlenül meggátolni a rabszolgaság intézményét azokban az államokban, ahol ez most létezik. Úgy hiszem, nincs törvényes jogom hozzá, hogy ezt tegyem, és nem is vagyok hajlandó megtenni." Lincoln még azután is tovább ragaszkodott hozzá, hogy a Polgárháború nem a rabszolgaság miatt tört ki, miután eldördültek az első lövések itt, a Sumter Erődnél.

"Legfőbb célom, hogy megmentsem az Uniót, és nem az, hogy megmentsem vagy megsemmisítsem a rabszolgaságot. Ha megmenthetném az Uniót akár egyetlen rabszolga felszabadítása nélkül, akkor megtenném." Miről is szolt tehát a Polgárháború? Soktényezős játék volt. Az északi iparosok védővámokat alkalmaztak, hogy megakadályozzák a déli államokat abban, hogy olcsó európai árukat vásároljanak. Európa retorzióként felhagyott a Délről jövő gyapotimporttal. A déli államok kettős pénzügyi kötöttségben voltak:

rákényszerültek, hogy többet fizessenek a legtöbb szükségleti cikkért, miközben a gyapotexportból származó bevételük zuhant.

A Dél haragra gerjedt. De más tényezők is munkálkodtak: A pénzváltókat még mindig mardosta, hogy 25 évvel korábban Amerika megfosztotta őket uralmuktól. Azóta Amerika szárnyaló gazdasága gazdaggá tette a nemzetet, például szolgálva a világ többi részének. A központi bankárok most lehetőséget láttak arra, hogy megosszák a gazdag nemzetet: oszd meg és uralkodj- háborúval. Vajon ez csak valami durva összeesküvés elmélet volt abban az időben? Nos, nézzük meg, mit látott egy jó pozícióban lévő megfigyelő akkoriban: Neve Otto von Bismark, Németország kancellárja, az ember, aki néhány évvel később egyesítette a német államokat.

"Az Egyesült Államok egyenlő erők federációjára felosztását jóval a Polgárháború előtt eldöntötték az európai pénzügyi nagyhatalmak. Ezek a bankárok attól féltek, hogy ha az Egyesült Államok egy tömb és egy nemzet marad, az gazdasági és pénzügyi függetlenséget eredményezne, ami megtörné a bankárok világ feletti pénzügyi uralmát." --Otto von Bismark-

Egy hónapon belül a Sumpter Erődben eldőrdült első lövést követően a központi bankárok 210 millió frankot kölcsönöztek a francia III. Napoleonnak, a waterloo-i Napóleon unokaöccsének, hogy elfoglalja Mexikót, és csapatokat állomásoztasson az USA déli határa mentén, hogy hasznot húzzanak a háborúból, és megszegjék a Monroe-elvet, és Mexikót visszanyilvánítsák gyarmattá. A polgárháború kimenetelétől függetlenül egy meggyengült Amerika, súlyosan eladósodva a pénzváltóknak, megnyitotta volna Közép- és Dél-Amerikát az európai gyarmatosítás és uralom előtt - a legfontosabb dolog, amit Amerika Monroe-elve betiltott 1823-ban.

Ugyanebben az időben Nagy-Britannia 11 ezer katonát küldött Kanadába, vészjóslóan állomásoztatva őket Amerika északi határánál. A Brit flotta hadikészültségben állt, ha esetleg gyorsan közbe kellene avatkozniuk. Lincoln tudta, hogy két oldalról is meg van kötve a keze. Ezért gyötrődött az Unió sorsa miatt. Sokkal többről volt szó, mint némi különbségről Észak és Dél között. Ezért is helyezte mindig az Unióra a hangsúlyt, és nem pusztán a Dél legyőzésére.

De Lincolnnak pénzre volt szüksége a győzelemhez. 1861-ben Lincoln és Pénzügyminisztere Salmon P. Chase New Yorkba mentek, hogy a szükséges összeget kölcsönkérjék. A pénzváltók, félve az Unió bukásától, 24-36%-os kamatra ajánlottak kölcsönt. Lincoln azt mondta, köszöni, de nem kéri, és visszatért Washingtonba. Lincoln egy régi barátjáért, Dick Taylor Ezredesért küldetett Chicagoba, és ráállította a háború pénzelésének problémájára. A találkozó során megkérdezte, mit talált ki. Taylor azt válaszolta: "Nos, Lincoln, ez egyszerű; csak vedd rá a Kongresszust, hogy hagyjon jóvá egy határozatot, ami törvényes fizető eszköz, bankjegyek nyomására hatalmaz fel, és ezzel fizess a katonáidnak, és gyerünk, nyerd meg velük a háborút!"

Amikor Lincoln megkérdezte, hogy az Egyesült Államok lakossága elfogadná-e a bankjegyeket, Taylor azt mondta: "Az embereknek, vagy bárki másnak nem lesz választása az ügyben, amennyiben teljesen törvényes fizetőeszközt csinálsz belőle. A kormány teljes hozzájárulásával ugyanolyan jó lesz, mint bármilyen egyéb pénz; mivel a Kongresszust az Alkotmány egyértelműen felhatalmazza ezzel az joggal."

Lincoln pontosan eszerint járt el. 1862-63-ban 450 millió dollárnyit nyomtatott az új bankjegyből.

Hogy meg lehessen különböztetni más forgalomban lévő bankjegyeiktől, zöld tintával nyomtatták a hátoldalán. Ezért hívták a bankjegyet zöldhátúnak. Ebből az új pénzből fizette

Lincoln a csapatokat, és az ellátmányait. A háború folyamán mintegy 450 millió dollárnyi zöldhátút nyomtattak a Szövetségi Kormánynak, kamat mentesen. Lincoln megértette, hogy ki mozgatja a szálakat valójában, és hogy mi volt a tétje az amerikai emberek számára. Így magyarázta a dolgot: "A kormánynak kellene létrehoznia, kibocsátania és áramoltatnia az összes fizetőeszközt és hitelt, ami a kormánykiadásokhoz és a fogyasztói vásárlóerőhöz szükséges."

"A pénzteremtés és kibocsátás előjoga nem csak a kormány legfelsőbb kiváltsága, hanem legnagyobb teremtő lehetősége. Ezen alapelvek elfogadásával az adófizetők hatalmas kamatterhektől szabadulnak meg. A pénz megszűnik úrnak lenni, és az emberiség szolgájává válik." A London Times egyik elképesztő vezércikke a központi bankároknak Lincoln bankjegyeihez való hozzáállását taglalta. "Ha ez az Észak-Amerikából eredő kártékony pénzügyi politika megszilárdul, akkor a kormány saját pénzt biztosít kamatköltségek nélkül. Ki fogja fizetni az adósságait, nem lesz tartozása. Minden pénze meglesz, ami saját kereskedelméhez szükséges."

A világ történelmében példa nélküli gyarapodás és jómód követi. A szellemi tőke, és minden ország vagyona Észak-Amerikába áramlik majd. Tönkre kell tenni ezt az országot, vagy az tesz majd tönkre minden királyságot a Földön." A terv hatékonynak bizonyult. Annyira hatékonynak, hogy a következő évben, 1863-ban föderáció és szövetséges csapatok kezdtek gyülekezni a Polgárháború döntő csatájához. A további zöldhátúak Kincstár általi kibocsátásához szükséges kongresszusi felhatalmazás miatt Lincoln megengedte a bankároknak, hogy keresztülvigyék a Nemzeti Bank Törvényt. Ezek az új nemzeti bankok egy virtuálisan adómentes státuszban működhettek, és kollektívan kizárólagos monopóliummal rendelkeztek a pénz új formája, a bankjegyek létrehozásában. A Zöldhátúak használatban maradtak, számukat nem növelték.

De ami a legfontosabb, hogy innentől kezdve az egész USA pénzkínálatot adósságból teremtik elő azáltal, hogy a bankárok USA Államkötvényeket vásárolnak, és a forgalomba hozott bankjegyek fedezetéül szolgálnak. A történész, John Kenneth Gailbraith így fogalmazott: "A háborút követő években a Szövetségi Kormánynak jelentős többlete volt. Mégsem tudta kifizetni adósságait, visszavonni értékpapírjait, mivel ezáltal nem lettek volna kötvények, amelyek a nemzeti bankjegyek fedezetéül szolgálnak."

Az adósság kifizetése egyet jelentett volna a pénzkínálat lerombolásával." Később 1863-ban Lincoln váratlan segítséget kapott az orosz II. Sándor Cártól. A Cár, akárcsak Bismarck Németországban, tudta, hogy mire készülnek a nemzetközi pénzváltók, és gyorsan visszautasította, hogy központi bankot alakítsanak ki Oroszországban. Ha Amerika túléli a helyzetet, és képes lesz továbbra is kikerülni karmaik közül, a Cár helyzete is biztos marad.

Ha a bankárok járnak sikerrel Amerika megosztásában, és visszaadják Britanniának és Franciaországnak részüket, mindkét nemzet a központi bankok uralma alatt lévő; végül ismét Oroszországot fenyegetné. Így a cár kiadta a parancsot, hogy akár Anglia, akár Franciaország aktívan beavatkozzon és Délét segítené, Oroszország ezt a tettet háborús üzenetnek tekintené. Csendes-óceáni flottájának egy részét San Franciscóba küldte. Lincolnt újraválasztották a következő évben, 1864-ben. Ha életben maradt volna, biztosan szétzúzza a nemzeti bank pénzmonopóliumát, amit a háború alatt csikartak ki tőle.

1864 november 21-én egyik barátjának a következőt írta: "A pénzhatalom békeidőben harácsol, balsors idején pedig ellenünk ármánykodik. Sokkal despotikusabb, mint a monarchia, sokkal szemtelenebb, mint a zsarnokság, sokkal önzőbb, mint a bürokrácia." Röviddel Lincoln meggyilkolása előtt, korábbi pénzügyminisztere, Salmon P. Chase az egy évvel korábbi Nemzeti Bank Törvény elfogadásának segítésében játszott szerepe miatt kesergett. "A

Nemzeti Bank Törvény elfogadásának elősegítésében való közreműködésem életem legnagyobb pénzügyi tévedése volt. Olyan monopóliumot épített fel, ami kihat minden az országban minden érdekeltiségre." 1865 április 14-én, 41 nappal második beiktatását követően, és mindössze 5 nappal azután, hogy Lee megadta magát, John Wilkes Booth lelőtte Lincolnt a Ford Színházban. Bismarck, Németország Kancellárja megsiratta Abraham Lincoln halálát. "Lincoln halála katasztrófa a keresztény világ számára. Nincs még egy olyan nagyszerű ember az Egyesült Államokban, aki a nyomdokaiba léphetne? Attól tartok, hogy a külföldi bankárok a maguk ravaszágával és nyakatekert trükkjeikkel teljes mértékben uralni fogják a helyzetet, és szisztematikusan felhasználják a modern civilizáció megfertőzésére. Nem haboznak majd az egész keresztény világot háborúba és káoszba taszítani azért, hogy az egész Föld örökségükké válják."

Bismarck nagyon jól értette a pénzváltók tervét. A nemzetközi bankárok voltak felelősek Lincoln meggyilkolásáért az 1934-ben, 70 évvel később, Kanadában napvilágra került vallomások alapján.

Gerald G. McGeer, egy híres és köztiszteletnek örvendő kanadai ügyész állt elő ezzel a megdöbbentő váddal egy a Kanadai Képviselőházban tartott, Kanada adósság alapú pénzrendszerét bíráló ötórás beszédben.

Ne feledjük, 1934-et írtak, ez a Kanadát is megrázó Nagy Gazdasági Válság mélypontja. McGeer olyan titkosszolgálati ügynököktől szerzett bizonyítékot nyújtott be, amit töröltek a nyilvános jegyzőkönyvből, John Wilkes Booth peréről, Booth halála után. McGeer állítása szerint ez bebizonyította, hogy Booth a nemzetközi bankároknak dolgozó zsoldos volt. A Vancouver Sun 1934 május 2-i száma szerint: Abraham Lincolnt, a rabszolgák mártírhalált halt felszabadítóját a nemzetközi bankárok egy ügynökük révén gyilkolták meg - tartva az Egyesült Államok elnökének államadósság terveitől. Abban az időben csak egy csoport volt a világon, akinek okuk lehetett Lincoln elnök halálát kívánni. Azoknak, akik elleneztek Lincoln nemzeti fizetőeszköz programját. Ők voltak azok, akik az egész Polgárháború során harcoltak ellene a zöldhátú fizetőeszköz-politikája miatt. Érdekes, hogy McGeer állítása szerint Lincolnt nemcsak azért gyilkolták meg, mert a nemzetközi bankárok újra meg akarták alapítani a központi bankot Amerikában, hanem azért is, mert az amerikai fizetőeszközt arany alapokra akarták helyezni. Aranyra, amit ők uraltak. Más szóval aranystandard rendszert akartak bevezetni Amerikában.

Lincoln épp az ellenkezőjét tette a zöldhátú USA bankjegyek kibocsátásával, ami egyszerűen csak az Egyesült Államok polgárainak jóhiszeműségén és hitelességén alapult.

McGeer cikke szerint: "ők voltak azok, akik az Aranystandard rendszer bevezetésében voltak érdekeltek, valamint a bankárok jogának megteremtésében ahhoz, hogy a világ minden országának hitelét és fizetőeszközét kezelhessék. Azzal, hogy Lincoln félreállították az útból, végre tudták hajtani tervüket, és végre is hajtották az Egyesült Államokban. Lincoln meggyilkolása után nyolc éven belül kivonták az ezüstöt a pénzforgalomból, és létrejött az aranystandard rendszer az Egyesült Államokban. Az USA által kibocsátott, adósságmentes bankjegy nem Lincoln óta van rajta ez a piros pecsét - 1963-ban bocsátották ki, de ez nem új kiadás volt J. F. Kennedy részéről, hanem egyszerűen a régi zöldhátúak ismételt kiadása évről-évre. Az 1994-es Regal Törvény egy újabb ostoba és tudatlan cselekedet volt, ami feljogosított a zöldhátúak lecserélésére adósság alapú bankjegyekkel. Más szóval a zöldhátúak 1994-ig voltak forgalomban az Egyesült Államokban.

Miért nem volt jó az ezüst a bankároknak, és miért volt jó az arany? Egyszerű. Mert ezüstből bővelkedett az Egyesült Államok, nehéz volt irányítás alá vonni. Az aranykészletek mindig is szűkösek voltak. A történelem során viszonylag könnyű volt monopolizálni az aranyat, de az ezüst történelmileg 15-ször bőségesebb volt.

AZ ARANYSTANDARD VISSZATÉRÉSE

Miután Lincolnt eltették az útból, a pénzváltók következő célja az volt, hogy megkaparintsák az Amerika pénze feletti teljes irányítást. Ez nem volt egyszerű feladat. Amerika nyugati nyitásával hatalmas mennyiségű ezüstöt fedeztek fel. Ráadásul Lincoln zöldhátúja általános népszerűségnek örvendett. Az európai központi bankárok elszánt támadása ellenére a zöldhátúak továbbra is forgalomban maradtak az Egyesült Államokban, valójában egészen néhány évvel ezelőttig.

W. Cleon Skousen történész szerint: "Közvetlenül a Polgárháború után tekintélyes vita alakult ki Lincoln Alkotmányos pénzügyi rendszerre tett kísérletének felélesztése körül. Ha az európai pénz-tröszt nem avatkozott volna közbe, kétségtelenül meghonosodott volna az intézmény."

Egyértelmű, hogy az elképzelés, miszerint az Egyesült Államok saját adósságmentes pénzt nyomja, erős sokként érte az Európa központi banki elitjét. Rémműlten figyelték, ahogy az amerikaiak még több zöldhátút követeltek. Meggyilkolhatták Lincolnt, de monetáris elképzelésének támogatói sokasodtak. 1866 április 12-én, majdnem egy évvel Lincoln meggyilkolása után, a Kongresszus munkához látott az európai központi banki érdekeltségek utasítására. Jóváhagyta a Contraction Act-et (Szűkítési törvény), ami felhatalmazta a pénzügyminisztert, hogy elkezdje visszavonni a zöldhátúak egy részét a forgalomból, és ezáltal szűkítsék a pénzkínálatot. A Theodore R. Thoren és Richard F. Warner szerzőpáros erről írt klasszikus könyvében, a Truth in Money Book-ban így magyarázza a pénzkivonás eredményeit:

"A Polgárháborút követő nehéz időszak elkerülhető lett volna, ha a zöldhátú törvényesítése folytatódik, ahogy Lincoln elnök szándékozta. Ehelyett egy sor pénzügyi pánik következett - amit recesszióknak hívunk -, és ez arra indította a Kongresszust, hogy elfogadjon egy törvényt a bankrendszer központi irányítás alá vonásáról. Végül, 1913 december 23-án jóváhagyták a Federal Reserve Act-et." Más szóval a pénzváltók két dolgot akartak. A központi bank újraszervezését az ő kizárólagos irányításuk alatt, és aranyalapú amerikai fizetőeszközt.

Kettős stratégiájuk volt. Mindenekelőtt egy sor pánik előidézése, hogy meggyőzzék az amerikai embereket arról, hogy kizárólag a központilag irányított pénzkínálat biztosítja a gazdasági stabilitást. Másodsor pedig, annyi pénzt kivonni a rendszerből, hogy a legtöbb amerikai olyan szörnyen szegény legyen, hogy ne is érdeklődjék, vagy túl gyenge legyen ahhoz, hogy ellenkezzen a bankárokkal. 1866-ban 1.8 milliárd dollárnyi fizetőeszköz volt forgalomban az Egyesült Államokban, ami fejenként 50 dollár és 46 cent. 1867-re már 0.5 milliárd, azaz 500 millió dollárt vontak ki az USA pénzkínálatából. Tíz évvel később, 1876-ban Amerika pénzkínálatát mindössze 600 millió dollárra csökkentették, más szóval Amerika pénzének kétharmadát visszavonták a bankárok. Fejenként csupán 14 dollár és 60 cent maradt forgalomban. Tíz évvel később, a pénzkínálatot tovább csökkentették 400 millió dollárra, noha a lakosság jelentősen növekedett. Az eredmény az lett, hogy fejenként 6 dollár és 67 cent maradt forgalomban - 76%-os vásárlóerő csökkenés 20 év alatt.

Napjainkban a közgazdászok azt próbálják elhíttetni, hogy a gazdasági recessziók és válságok természetes részei annak, amit ők üzleti ciklusnak neveznek. Az igazság az, hogy a pénzkínálatot most is manipulálják, akár csak a Polgárháború előtt és után. Hogy történhetett ez? Hogy jöhetett létre ilyen pénzhiány? Egyszerű. A kihelyezett banki kölcsönöket visszavonták, és nem helyeztek ki újabbakat. Továbbá az ezüstérméket beolvasztották. 1872-ben egy Ernest Seyd nevű ember 100 ezer angol fontot, vagyis kb. 500 ezer dollárt kapott a Bank of Englandtól, és Amerikába küldték, hogy megvesztesse a szükséges Kongresszusi tagokat, hogy kivonják az ezüstöt a pénzforgalomból. Azt mondták neki, ha ez nem lenne

elég, további 100 ezret adnak, vagy amennyi csak kell. A következő évben a Kongresszus jóváhagyta az 1873-as Pénzverési Törvényt, és az ezüst dollárok verése hirtelen befejeződött.

Valójában Samuel Hooper képviselő, aki a határozatot a Parlament elé terjesztette, elismerte, hogy ténylegesen Seyd írta a törvényjavaslatot. De ezután az ügy még cifrább lett. 1874-ben Seyd maga vallotta be, hogy ki van a csalás hátterében. "1872-73 telén mentem Amerikába, felhatalmazva azzal, hogy amennyiben tudom, biztosítsam az ezüstpénz kivonásáról szóló törvénytervezet jóváhagyását. Ez azok érdeke volt, akiket képviseltem - a Bank of England vezetői. 1873-ra az aranyérmék voltak az érmepénz egyedüli formái."

De az Amerika pénze feletti uralomért vívott harc még nem ért véget. Mindössze három évvel később, 1876-ban, az amerikai munkaerő egyharmada munkanélküli volt, a lakosság egyre nyugtalanabbá vált. Az emberek nagyhangon követelték Lincoln elnök zöldhátú pénzrendszere, vagy az ezüstpénz visszaállítását. Bármit, ami bőségesebb pénzellátást eredményez. Ez évben a probléma kivizsgálására a Kongresszus létrehozta az Egyesült Államok Ezüst Bizottságát. Jelentésük egyértelműen a nemzeti bankárok nyakába varrja a pénzellátás szűkösségét.

Érdekes a jelentés, mert a Polgárháború utáni, nemzeti bankárok végrehajtotta szándékos pénzszűkítést a Római Birodalom bukásához hasonlítja. "A sötét középkor szerencsétlenségét az egyre kevesebb pénz és az áresés okozta. Pénz nélkül a civilizáció el sem kezdődhetett volna, a csökkentett pénzkínálat elsorvasztja. Hacsak nem állítjuk helyre, végül civilizációnk megsemmisül. A kereszténység idején a Római Birodalomban a fémpénz mennyisége 1.800.000.000 dollárra rúgott. A XV. század végére kevesebb, mint 200.000.000 dollárra csökkent. A történelem során nem volt még egy olyan katasztrófális változás, mint a Római Birodalomból a Sötét középkorba zuhanás?" Az Ezüst Bizottság jelentése ellenére a Kongresszus nem tett semmit.

A következő évben, 1877-ben zendülések törtek ki Pittsburgtól Chicagóig. A kiéhezett vandálok okozta gyötrelem az égisz alá került. A bankárok haboztak, hogy mit tegyenek. Végül úgy döntöttek, hogy kitartanak. Most, hogy bizonyos mértékig ismét ők irányítottak, nem akarták feladni. Az Amerikai Bankár Szövetség éves találkozásán sűrítették a tagokat, hogy minden tőlük telhetőt tegyenek meg azért, hogy elvessek a zöldhátúak újbóli bevezetésének ötletét. James Buel, az ABA titkár kiadott egy levelet a tagoknak, ami arra szólította fel a bankokat, hogy ne csak a Kongresszus munkáját aknázzák alá, hanem a sajtót is. "Ajánlatos minden tőleltek telhetőt megtenni, hogy fenntartsátok a nagyobb napilapokat és heti újságokat, különösen a mezőgazdasági és vallásos sajtót, amelyek ellenezni fogják a zöldhátúak kibocsátását, és visszavonjátok támogatásokat mindenkitől, aki nem akarja ellenezni a kormányzati pénzkibocsátást."

"A bankjegyek létrehozásáról szóló törvény hatályon kívül helyezése, vagy a kormány által kibocsátott pénzek visszahelyezése a forgalomba pénzzel látja el az embereket, és ezáltal komolyan befolyásolja a mi egyéni hasznunkat, mint bankárok és kölcsönzők. Nyomban látogassátok meg Kongresszusi képviselőiteket, és kötelezzétek el érdekeink támogatása mellett, hogy uraljuk a törvényhozást."

Ahogy a Kongresszusra nehezedő a változtatás miatti politikai nyomás egyre nőtt, a sajtó próbálta félrevezetni az embereket. A New York Tribune így fogalmazott 1878 január 10-i számában:

"Végre rend van az ország fővárosában, és meglátjuk, vajon a Kongresszus szembe mer-e szállni vele. De ez nem teljesen működött. 1878 február 28-án a Kongresszus jóváhagyta a Sherman Törvényt. Ez korlátozott számban lehetővé tette ezüst dollárok verését, ötvennyi hiánynak vetve véget. Ettől még az arany maradt a fizetőeszköz fedezete, és az ezüstöt sem

tette teljesen szabaddá. 1873-at megelőzően mindenki, aki ezüstöt vitt az USA pénzverdébe, annak ingyen ezüst dollárt vertek belőle. Azóta nem.

De legalább némi pénz ismét kezdett visszaáramlani a gazdaságba. Mivel uralmukat nem fenyegette már semmi, a bankárok kicsit enyhítettek a hitelek terén, és a Polgárháborút követő válság végre véget ért. Három évvel később a republikánus James Garfieldot választották elnöknek. Garfield tisztában volt vele, hogyan manipulálják a gazdaságot. Kongresszusi képviselőként a Költségvetési Bizottság elnöke, és a Bank és Fizetőeszköz Bizottság tagja volt. 1881-es beiktatását követően nyilvánosan kritizálta a pénzváltókat: „Aki bármely ország pénzmennyiségét irányítja, az minden iparág és kereskedelem abszolút ura. És amikor rájössz, hogy a rendszert így vagy úgy nagyon egyszerűen irányítja néhány nagyhatalmú ember felülről, neked már nem kell magyarázni többet, honnan erednek az inflációs- és válságperiódusok.”

Sajnálatos módon, e kijelentése után néhány héttel, 1881 július 2-án Garfield elnököt meggyilkolták.

SZABAD EZÜST

A pénzváltók hatalma gyorsan nőtt a nyáj ismétlődő nyírása révén, ahogy ők nevezték, vagyis gazdasági fellendüléseket hoztak létre, amit válságok követtek. Így otthonok és gazdaságok ezreit tudták felvásárolni fillérékért. 1891-ben a pénzváltók arra készültek, hogy ismét lehúzzák az amerikai gazdaságot. Eszközeik és indítékaik megdöbbentő egyértelműséggel szerepeltek az Amerikai Bankárok Szövetsége (ABA) egyik körlevelében. Ez a körlevél arra kéri a bankárokat, hogy három év múlva egy meghatározott napon, válságot idézzenek elő. A kongresszusi feljegyzés alapján részben így szól: "1894 szeptember 1-étől hiteleinket semmilyen megfontolásból sem hosszabbítjuk meg. Szeptember 1-én pénzünket visszaköveteljük. Lefoglaljuk a jelzáloggal terhelt ingatlanokat. A Mississippitől nyugatra a gazdaságok kétharmadát, és a folyótól keletre is több ezret megszerezhetünk a magunk szabta áron? Ezután a gazdák bérlőinkké válnak, mint Angliában?"

Ezeket a válságokat azért lehetett irányítani, mert Amerikában az aranystandard rendszer működött. Mivel az aranykészletek szűkösek, az arany az egyik legkönnyebben manipulálható árucikk. Az emberek azt akarták, hogy ismét törvényes legyen az ezüstpénz, így kiszabadulhattak volna a szorításból, amit a pénzváltók az aranypénz révén értek el. Az emberek azt akarták, hogy helyreállítsák az ezüstpénzt, visszavonva Seyd 1873-as határozatát, amit "73 büntettének" hívtak.

1876-ra a nagyobb mennyiségű ezüstpénz kibocsátása az elnökválasztási kampány központi témája lett. William Jennings Bryan, egy nebraszki szenátor demokrata jelöltként indult, a "szabad ezüst" jelszóval zászlaján. A Nemzeti Demokrata Gyűlésen Chicagóban olyan megrázó beszédet tartott, hogy elnyerte vele a Töviskorona, és az Aranykereszt elnevezést.

Noha Bryan még csak 36 éves volt ekkor, beszéde politikai gyűlésen elhangzott leghíresebb szónoklatként maradt meg a köztudatban. Drámai végszavában Bryan a következőket mondta:

"Aranystandard iránti igényükre a következővel fogunk válaszolni: nem fogjátok a munkától gyöngyöző homlokunkba nyomni ezt a töviskoronát, nem fogjátok az arany keresztjére feszíteni az emberiséget."

A bankárok bőkezűen támogatták a republikánus jelöltet, William McKenleyt, aki az aranystandard mellett állt. Ennek lett eredménye az amerikai történelem egyik legádázabb elnöki kampányharca.

Bryan több mint 600 beszédet tartott 27 államban. McKenley kampánya a gyártókat és iparosokat célozta meg: tájékoztassák alkalmazottaikat, hogy ha Briant választják meg, minden gyár és üzem bezár, és nem lesz munka. Sikerrel jártak.

McKenley egy kevéssel ugyan, de legyőzte Bryant. Bryan 1900-ban és 1908-ban is indult a választásokon, de nem sikerült nyernie egyik alkalommal sem. Az 1912-es Demokrata Gyűlésen Bryan meghatározó figura volt, aki hozzásegítette Woodrow Wilsont a kinevezéshez. Amikor Wilson elnök lett, Bryant kinevezte külügyminiszterré, de Bryan hamarosan kiábrándult a Wilson kormányból. Bryan csak két évet szolgált Wilsonnál, mielőtt 1915-ben lemondott a Lusithania elsüllyesztésének feltűnően gyanús esete miatt.

Ez volt az az esemény, ami Amerikát belesodorta az I. Világháborúba. Noha William Jennings Bryan soha nem lett elnök, erőfeszítési nyomán a pénzváltók 17 évre elestek következő céljuk elérésétől, egy új magántulajdonú amerikai központi bank megalapításától.

J. P. Morgan és az 1907-es VÁLSÁG

Most elérkezett az idő, hogy a Pénzváltók ismét nekiveselkedjenek, az új magántulajdonban lévő amerikai központi bank létrehozásának. A korai 1900-as években olyan emberek kaparintották meg a hatalmat, mint JP Morgan. Egy végső pánc szükségeltetett, hogy a nemzet figyelmét a központi bank állítólagos szükségességére összpontosítsák. Az okoskodás szerint csak egy központi bank képes megelőzni a bankbukásokat. Morgan volt egyértelműen a legnagyobb hatalmú bankár Amerikában, és gyaníthatóan a Rothshildok egyik ügynöke.

Morgan pénzügyileg támogatta John D. Rockefeller Standard Oil birodalmát, akárcsak Edward Harriman vasúti, Andrew Carnegie acél, és mások monopóliumát, számos iparágban. De mindezek tetejébe, J. P. Morgan apja, Junius Morgan azelőtt a britek amerikai pénzügyi ügynöke volt. Apja halála után J. P. Morgan fenntartotta a kapcsolatot annak angol partnerével, Edward Grenfell-el, a Bank of England igazgatójával. Valójában Morgan halálakor vagyona mindössze néhány millió dollárra rúgott. Az övének hitt értékpapírok zöme valójában mások tulajdonában volt.

1902-ben, Theodore Roosevelt elnök állítólag próbálta megtörni Morgan és barátai ipari monopóliumát a Chairman Trösztellenes Törvény segítségével. Ténylegesen Roosevelt nagyon keveset tett az amerikai ipar bankárok és bérenceik általi növekvő monopolizációjával szemben. Például Roosevelt állítólag felosztotta a Standard Oil monopóliumot. De igazából egyáltalán nem oszlott föl. Pusztán csak 7 vállalatra osztották, amelyek mindegyikét továbbra is a Rockefellererek irányítják. A közvélemény tisztában volt ezzel, köszönhetően az olyan politikai karikatúristáknak, mint Thomas Nast, aki a bankárokat "pénztrösztként" emlegette.

1907-re, egy évvel Teddy Roosevelt újraválasztását követően Morgan úgy döntött, hogy itt az ideje ismét bepróbálkozni a központi bankkal. Egyesített pénzügyi erejüket kihasználva, Morgan és barátai képesek voltak titokban tönkre tenni az értéktőzsdét. Kis bankok ezrei szertelenül túlvállalták magukat. Némelyikük tartaléka kevesebb, mint 1% volt, a részleges tartalékolás alapelveinek köszönhetően. Napokon belül a bankok megrohamozása országszerte általánossá vált. Morgan ekkor lépett nyilvánosság elé, felajánlva hogy megtámasztja a botladozó amerikai gazdaságot úgy, hogy kiségi a csőd szélén álló bankokat olyan pénzzel, amit ő a semmiből teremtett elő.

Felháborító javaslat volt, még a részleges tartalékolású bankrendszerénél is sokkal rosszabb, de a Kongresszus megengedte neki. Morgan 200 millió dollárnyi értékben gyártott ebből a teljes mértékben tartalék nélküli magán pénzből, és azzal vásárolt, azzal fizetett a szolgáltatásokért és küldött belőle bankfiókjaiba is, hogy kamatra kikölcsonőzzék. Terve működött. Az emberek

hamarosan visszanyerték pénzbe vetett általános bizalmukat, és abbahagyták fizetőeszközeik kivételét. De ennek eredményeként a banki hatalom tovább összpontosult néhány nagyobb bank kezében. 1908-ra elmúlt véget ért a pánik, és Morgant hősként ünnepelte a Princeton Egyetem elnöke, akit Woodrow Wilsonnak hívtak: "Mindezen problémákat megelőzhattük volna, ha kinevezünk egy hat vagy héttagú bizottságot olyan a közemberek érdekeinek elkötelezett emberekből, mint JP Morgan, hogy kezeljék országunk ügyeit." -- Woodrow Wilson

A közgazdasági tankönyvek később úgy magyarázták, hogy a Federal Reserve Rendszer az 1907-es pánik közvetlen eredménye volt: "Az országnak egyszer és mindenkorra elege lett a bankcsődök riasztó járványával együtt járó ingatag magánbankrendszer anarchiájából."

De a minnesotai kongresszusi képviselő, idősebb Charles A. Lindbergh, a híres pilóta, Lucky Lindy apja később elmagyarázta, hogy az 1907-es pánik igazából csak egy átverés volt: "Akik nem támogatták a pénztrösztöt, kiszorították az üzletből és az embereket megfélemlítéssel rávették, hogy változásokat követeljenek a bank és pénzügyi törvényekben, amelyeket a Pénztröszt fog megalkotni." -- Charles A. Lindbergh Az 1863-as Nemzeti Bank Törvény jóváhagyásával óta tehát a pénzváltók képessé váltak a fellendülések és hanyatlások sorozatának megteremtésére.

A cél nem csak az amerikai emberek megfosztása volt tulajdonuktól, hanem hogy később azt állíthassák, hogy a bankrendszer alapvetően olyan ingatag, hogy ismét össze kell vonni egy központi bankrendszerbe.

JEKYLL SZIGET

A válság után Teddy Roosevelttel, válaszul az 1907-es pánikra, aláírta a Monetáris Bizottság létrehozásáról szóló törvényjavaslatot. A Bizottság feladata a bankproblémák tanulmányozása volt, valamint hogy javaslatot tegyen a Kongresszusnak. A Bizottság természetesen tele volt Morgan barátjaival és cimboráival. Az elnök Nelson Aldrich volt, Rhode Island szenátora. Aldrich Amerika leggazdagabb bankár családjainak otthont adó Rhode Islandet képviselte.

Lánya hozzáment ifjabb John D. Rockefellerhez, és öt fiuk született. John; Nelson, aki elnök helyettes lett 1974-ben; Lawrence; Winthrop és David, a Külügyi Tanács elnöke, valamint a Chase Manhattan Bank korábbi elnöke. Amint a Monetáris Bizottság megkezdte működését, Aldrich szenátor nyomban egy kétéves európai útra indult, ahol hosszasan tárgyalt a magántulajdonú központi bankárokkal Angliában, Franciaországban és Németországban.

Csak e körútja teljes egészében az adófizetőknek 300 ezer dollárjába került, ami csillagászati összeg volt akkoriban. Röviddel hazaérkezését követően, 1910 november 22-én este néhányan Amerika legvagyonosabb és legbefolyásosabb emberei közül beszálltak Aldrich szenátor magán vasúti kocsijába, és a legnagyobb titokban ideutaztak, Jekyll Szigetre, Georgia partjainál. A csoporttal tartott Paul Warburg is. Warburg 500 ezer dolláros éves fizetést kapott a Kuhn-Leob and Company befektetési vállalatától azért, hogy a magántulajdonú központi bank létrehozásáért lobbizzon Amerikában.

Warburg társa e cégben egy Jacob Schiff nevű férfi volt, annak az embernek az unokája, aki a Rothschildokkal osztozott a Zöldpajzsos házban Frankfurtban. Schiff, ahogy a későbbiekben kiderül, éppen azon ügyködött, hogy 22 millió dollárral pénzelje a cári megdöntését Oroszországban. Ez a három európai bankár család, a Rothschildok, a Warburgok és a Schiffek házasságok révén összefonódtak az évek során, akárcsak Amerikai megfelelőik, a Morganek, Rockefellerok és Aldrichok.

A titoktartás annyira szigorú volt, hogy a hét fő résztvevőt figyelmeztették, hogy csakis a keresztneveiket használják, nehogy a szolgálk előtt kitudódják kilétük. Évekkel később az egyik résztvevő, Frank Vanderlip, a New York-i Nemzeti Városi Bank elnöke, valamint a Rockefeller család képviselője megerősítette a Jekyll szigeti utazást a Saturday Evening Post 1935 február 9-i számában.

"Olyan titoktartó voltam - valójában óvatos -, mint bármely összeesküvő.....Tudtuk, hogy egyszerűen nem szabad kiderülnie, különben hiába vesztegettük minden időnket és erőfeszítésünket. Ha nyilvánosságra került volna, hogy összejött a mi különleges csoportunk, és kidolgozott egy banki törvényjavaslatot, akkor annak a javaslatnak esélye sem lett volna rá, hogy a Kongresszus jóváhagyja." -- Frank Vanderlip a résztvevők idejöttek, hogy kitalálják, hogyan is oldhatnák meg legfőbb problémájukat: hogyan csempésszenek vissza egy magántulajdonú központi bankot. De egyéb problémákra is figyelmet kellett szentelni.

Mindenek előtt, a nagy nemzeti bank piaci részesedése gyorsan csökkent. A század első tíz évében az amerikai bankok száma több mint kétszeresére, 20 ezer fölé nőtt. 1913-ra a bankok mindössze 29 százaléka volt nemzeti bank, és ezek a betétek mindössze 57 százalékaival rendelkeztek. Aldrich szenátor később bevallotta egy újságcikkben: "A törvény jóváhagyása előtt a New York-i bankárok csupán New York tartalékait tudták uralni. Most, képesek vagyunk uralni az egész ország banki tartalékait." - -Nelson Aldrich szenátor

Valamit tehát tenni kellett, hogy ezeket az új bankokat uralmuk alá hajthassák. Mint, ahogy John D. Rockefeller fogalmazott: "A konkurencia bűn." Másodsorban a nemzetgazdaság annyira erős volt, hogy a vállalatok a profitból kezdték finanszírozni növekedésüket ahelyett, hogy hatalmas kölcsönöket vettek volna fel a nagy bankoktól. Az új évszázad első 10 évében a vállalati befektetések 70 százaléka a nyereségükből származott. Más szóval az amerikai gazdaság kezdett függetlenedni a Pénzváltóktól, és ezt az irányvonalat meg kellett állítani.

Minden résztvevő tudta, hogy ezekre a problémákra lehet működő megoldást találni. De talán legnagyobb problémájuk egy PR probléma volt: az új bank neve. Ennek megvitatása pontosan ebben a szobában történt, annak a csodálatos hotelnek az egyik konferencia termében, amit ma Jekyll Island Club Hotelnek hívnak. Aldrich úgy gondolta, hogy a bank szónak még csak szerepelnie sem kéne a névben. Warburg National Reserve Bill-nek (Nemzeti Takarékos Törvényjavaslat), vagy Federal Reserve Billnek, (Szövetségi Takarékos Törvényjavaslat) akarta hívni.

Elképzelésük szerint azt a látszatot keltik, hogy az új központi bank célja a bankok megrohamozásának megállításása, és hogy elfedjék monopólium jellegét. Jóllehet Aldrich, az egoista politikus volt az, aki ragaszkodott hozzá, hogy Aldrich Törvény-nek nevezzék. A Jekyll szigeten töltött 9 nap után a csoport feloszlott. Az új központi bank nagyon hasonló lesz az Egyesült Államok régi központi bankjához. Monopóliumot fog kapni az USA fizetőeszköze fölött, és ezt a pénzt a semmiből teremti.

Hogyan teremt a FED pénzt semmiből? Ez egy négylépcsős folyamat. De előtte néhány szó az államkötvényekről. Az államkötvények egyszerűen fizetési ígérvények, vagyis kormányzati "tartozom neked cédulák". Az emberek azért vesznek kötvényeket, hogy biztos kamathoz jussanak. Az államkötvény futamidejének végén a kormány visszafizeti a kötvény árát, plusz a kamatot, és a kötvényt megsemmisítik. Jelenleg mintegy 3,6 billió dollár értékű kötvény van a piacon.

És akkor most jöjjön a FED pénzteremtő folyamata:

1. lépés: A Szövetségi Nyílt Piaci Bizottság jóváhagyja az USA államkötvények vásárlását.

2. lépés: A kötvényeket megvásárolja a FED, mindenkitől, aki csak eladásra kínálja neki a nyílt piacon.

3. lépés: A FED elektronikus kreditekkel fizet a kötvényekért az eladó bankjának, ami viszont jóváíródik az eladó bankszámláján. A trükk az a dologban, hogy ezek a kreditek fedezet nélküliek, a FED egyszerűen létrehozza őket.

4. lépés: A bankok ezeket a letéteket tartalékként kezelik. Tartalékaik több mint tízszeresét hitelezhetik ki új hiteligenlőknek, mindezt kamatra. Ilyen módon a FED által létrehozott mondjuk 1 millió dollárnyi kötvényből több mint 10 millió dollár keletkezik a bankszámlákon.

A FED tulajdonképpen a 10 százalékát hozza létre ennek a teljesen új pénzmennyiségnek, és a bankok hozzák létre a másik 90 százalékot. A gazdaságban forgó pénz mennyiségének csökkentéséhez a folyamat éppen ennek a fordítottja. A FED kötvényeket ad el az embereknek, és a pénz kiáramlik a vásárlók helyi bankjaiból. A kölcsönöknek tízszer annyival kell csökkenniük, mint amekkora értékű eladás történt.

Tehát ha a FED elad 1 millió dollárnyi kötvényt, akkor 10 millió dollárral kevesebb pénz marad a gazdaságban. Mi előnye származott ebből a bankároknak, akiknek a képviselőik összegyűltek a Jekyll szigeten?

1. Teljesen eltérítette a bankreformra irányuló törekvéseket a megfelelő megoldástól
2. Elejét vette egy adósságmentes kormányzati pénzügyi rendszer ismételt kialakulásának, mint amilyen pl. Lincoln Zöldhátúí voltak. A kötvény alapú kormányzati pénzügyi rendszer, amit Lincolnra erőltettek, miután létrehozta a Zöldhátút, most kőbe vésetett.
3. A bankárokra ruházta a jogot, hogy a részleges tartalékolásra alapozva ők teremtsék elő pénzkínálatunk 90%-át, amit aztán kamatra kihelyezhetnek.
4. Nemzetünk pénzkínálata feletti átfogó irányítást néhány ember kezébe összpontosította.
5. Megalapozta a Központi Bank nagymértékű függetlenségét a hatékony politikai befolyástól. Létrehozását követően nem sokkal a FED nagyszerű szerződése az 1930-as évek eleji Nagy Gazdasági Válsághoz vezetett. Ezt a függetlenséget azóta kiegészítő törvények növelik.

Annak érdekében, hogy átverve az embereket elhitessék velük, hogy a kormány visszavette az irányítást, a FED kialakításának tervét az elnök által kinevezett és a szenátus által jóváhagyott kormányzói testület vezette. De a bankároknak mindössze annyit kellett tenniük, hogy biztosra menjenek, hogy gondosnak arról, hogy az ő embereiket nevezik ki a kormányzó testületbe. Ez nem volt nehéz, a bankároknak volt pénzük, és pénzzel megvásárolható a politikusok fölötti befolyás.

Amikor a résztvevők elhagyták Jekyll Islandot, a PR hadjárat elkezdődött. A nagy New York-i bankok összedobtak egy 5 millió dolláros oktatási alapot neves egyetemek professzorainak pénzelésére, hogy támogassák az új bankot. Woodrow Wilson a Princetoni Egyetemen az elsők között ragadta meg az alkalmat. De a bankárok fortélyja nem működött. Az Aldrich Törvényjavaslatot hamar a bankárok törvényjavaslatának tekintették. Egy törvényjavaslat, ami egyedül az úgynevezett pénztröszt előnyére szolgál. Lindbergh képviselő így fogalmazott a kongresszusi vita idején: "Az Aldrich Terv a Wall Street Terv. Újabb pánikot jelent, ha szükséges, hogy megfélemlítsék az embereket. Aldrich, akit a kormány fizet, hogy az embereket képviselje, olyan tervet javasol, ami a trösztöknek kedvez e helyett. --Charles A. Lindbergh

Látva, hogy nincs elég szavazatuk a kongresszusi győzelemhez, a republikánus vezetés sohasem terjesztette szavazásra az Aldrich Törvényjavaslatot. A bankárok csendben úgy döntöttek, hogy a kettesszámú megoldáshoz folyamodnak: a demokrata változathoz. Elkezdtek pénzelni Woodrow Wilsont demokrata jelöltet. Ahogy az elismert történész, James Perloff írta: Bernard Baruch-ot, a Wall Street-i pénzembert jelölték ki Wilson oktatására. "Baruch 1912-ben elvitte Wilsont a Demokrata Párt New York-i székházába, 'úgy vezette őt, mint egy pincsit pórázon'. Wilson 'kiképzést' kapott az ott összegyűlt vezetőktől." - - James Perloff

Tehát a díszletet már elrendezték. A pénzváltók készen álltak, hogy megalapítsák magántulajdonban lévő központi bankjukat ismét. A kárt, amit Andrew Jackson elnök okozott 76 évvel korábban, csak részben hozták helyre a Polgárháború alatt jóváhagyott Nemzeti Bank Törvény révén. A csatározás szakadatlanul folyt az azóta eltelt évtizedek során. Jackson követői lettek a Zöldhátúak, akik William Jennings Bryan támogatóinak kemény magjává váltak. Bryan vezetésével a pénzváltók ellenfelei Baruch gyámkodásának nem lévén tudatában, most Woodrow Wilson mögé sorakoztak. Őket és Bryant hamarosan elárulták.

Az 1913-as FED Törvény

Az elnökválasztási kampány alatt a demokraták gondosan úgy tettek, mintha elleneznék az Aldrich Törvényjavaslatot. Louis McFadden a demokrata képviselő, egyben a Bank és Fizetőeszköz Bizottság elnöke így magyarázta 20 évvel az eset után: "Az Aldrich Törvényjavaslat programját elvetették... amikor Woodrow Wilsont kinevezték... A Demokrata Pártot vezetői, megígérték az embereknek, hogy ha a demokraták ismét hatalomra jutnak, nem lesz itt központi bank, ameddig ők kormányoznak.

Tizenhárom hónappal később megszegték ezt az ígéretüket, és a Wilson kormány a House Ezredes mögött álló sötét lelkű Wall Street-i alakoknak a gyámsága alatt, létrehozták szabad országunkban a király bankjának féregráta monarchista intézményét, hogy fentről lefelé irányítsanak bennünket, és béklyóba verjenek a bölcsőtől a sírig." -- Louis McFadden

Amikor Wilsont megválasztották, Morgan, Warburg, Baruch és társaik új tervvel álltak elő, amit Warburg Federal Reserve Rendszernek nevezett. A demokrata vezetés úgy üdvözölte az új Glass-Owen elnevezésű törvényjavaslatot, mint ami radikálisan eltér az Aldrich törvényjavaslatától. De igazából a javaslat minden fontos részletében gyakorlatilag azonos volt a korábbival. Valójában a demokraták olyan hevesen tagadták a hasonlóságot, hogy Paul Warburgnak, mindkét törvényjavaslat szülőatyjának közbe kellett lépnie, hogy megnyugtassa fizetett kongresszusi barátait, hogy a két törvényjavaslat lényegében azonos. "Ha lehántjuk az eltérések külső 'héját', a két rendszer 'magját' nagyon hasonlóknak és szorosan összefüggőnek találjuk." -- Paul Warburg. De ezt a beismerés csak magán használatra szánta.

Nyilvánosan a pénztröszt felhasználta Aldrich szenátort és Frank Vanderlipet, Rockefeller Nemzeti Városi Bankjának elnökét, valamint a Jekyll Island-i hetek egyikét, hogy teli torokból ellenezzék az új Federal Reserve Rendszert. Évekkel később azonban Frank Vanderlip a Saturday Evening Postnak bevallotta, hogy a két intézkedés gyakorlatilag azonos volt egymással. "Noha az Aldrich Federal Reserve Terv megbukott, amikor az Aldrich nevet viselte, a végül jóváhagyott terv mégis tartalmazta annak alapvető pontjait." - - Frank Vanderlip

Ahogy közeledett a szavazás, a Kongresszus az ohioi Alfred Crozier ügyészt kérte fel felügyelni. Crozier felfigyelt az Aldrich törvényjavaslat és a Glass-Owen javaslat közötti hasonlóságokra. "A törvényjavaslat pontosan azt biztosítja, amire a Wall Street és a nagy bankok huszonöt éve törekednek - a fizetőeszköz magán és nem pedig nyilvános felügyeletét."

Mindkét intézkedés megfosztja a kormányt és az embereket a közpénzek feletti mindennemű hathatós irányítástól, és kizárólag a bankokat ruházza fel a veszélyes hatalommal, hogy szűkös vagy bőséges mennyiségű pénzt teremtsenek az embereknek." - - Alfred Crozier, Ohio-i ügyész.

Az intézkedésről folytatott vita közben a szenátorok arra panaszkodtak, hogy a nagy bankok pénzügyi erejüket latba vetve befolyásolták a végeredményt. Vannak bankárok ebben az országban, akik a közjó ellenségei, mondta egy szenátor - milyen enyhe megfogalmazás! A csalás és korrupció vádjai ellenére a törvényjavaslatot végül keresztülyomták a Szenátuson, 1913. december 22-én, miután a legtöbb szenátor karácsonyi szabadságra ment azt követően, hogy a vezetőség biztosította őket arról, hogy semmi sem fog történni a karácsonyi szünet után még sokáig.

Aznap, amikor a törvényjavaslatot jóváhagyták, Lindbergh kongresszusi képviselő előrelátóan figyelmeztette honfitársait, hogy "Ez a törvény létrehozza a világ legóriásibb trösztjét. Amikor az elnök aláírja ezt a törvényjavaslatot, jóváhagyja a láthatatlan kormányt a Monetáris Hatalom révén. Az emberek nem lesznek egyből tisztában vele, de az elszámolás napja csak néhány évnire van... Minden idők legsúlyosabb törvényhozói büntették ezzel a banki törvénnyel követik el." -- Charles Lindbergh

Mindezek tetejébe, a Kongresszus mindössze néhány héttel korábban hagyott jóvá végül egy javaslatot, ami törvényesítette a jövedelemadót. Miért volt fontos a jövedelemadó törvény? Azért, mert a bankároknak végre sikerült olyan rendszert létrehozni, ami innentől kezdve a szövetségi adósságot szinte a végtelenségig fogja növelni. Hogyan fogják visszafizetni ennek az adósságnak a kamatait, nem beszélve a tőkéről? Emlékezzünk vissza, hogy egy magántulajdonban lévő központi bank a semmiből teremti elő a tőkét.

A szövetségi kormány gyenge volt még. Ez idáig kizárólag csak a vámokból és a közvetett adókból tartotta fenn magát. Most, akárcsak a Bank of England esetében, garantálnia kellett a kamatfizetéseket, az emberek közvetlen megadóztatásával. A pénzváltók tudták, hogy ha az államok hozzájárulásaira kellene hagyatkozniuk, az egyedi államok törvényhozói végül fel fognak háborodni, és vagy megtagadják a saját pénzük utáni kamatok fizetését, vagy legalábbis politikai nyomásra elérnék, hogy alacsony szinten tartsák az adósságot. Érdekes tudni, hogy 1895-ben a legfelsőbb bíróság egy hasonló jövedelemadó törvényt már egyszer alkotmányellenesnek talált.

Sőt, a legfelsőbb bíróság egy vállalati jövedelemadó törvényt is alkotmányellenesnek talált 1908-ban. Ennek eredményeként Aldrich szenátor áterőltetett a Kongresszuson egy javaslatot a jövedelemadót engedélyező alkotmánymódosításra. A tervezett 16. alkotmánymódosítást elküldték a törvényhozóknak jóváhagyásra. De néhány kritikus állítása szerint azonban az államok szükséges háromnegyede soha nem ratifikálta. Más szóval a 16. módosítás lehet, hogy törvénytelen. De a pénzváltóknak nem volt kedvük vitázni a finomságokról. 1913. októberére Aldrich szenátor áterőltette a jövedelemadóról szóló törvényjavaslatot a Kongresszuson.

Az emberek közvetlen adóztatásának lehetősége, és az államok megkerülése nélkül, a Federal Reserve törvény sokkal kevésbé lett volna hasznos azoknak, akik Amerikát mély adósságba akarták taszítani. A Federal Reserve törvény jóváhagyása után egy évvel Lindbergh kongresszusi képviselő elmagyarázta, hogy a FED hogyan hozza létre az úgynevezett üzleti ciklust, és hogyan használja saját hasznára. "Az árak magasba emeléséhez a Federal Reserve Testülete mindössze annyit fog tenni, hogy csökkenti a leszámítolási kamatlábat... ezáltal hitelbővülést teremtenek, és felpozsduál az értékpapírpiac; aztán, amikor... az üzletemberek

alkalmazkodtak ezekhez a feltételekhez, megállíthatja vágatás közben gyarapodását azáltal, hogy önkényesen megemeli a kamatlábat..." "Ez egy emelkedő és zuhanó piaci ingázást képes kiváltani, finoman hintáztatható előre és hátra a leszámítolási kamatláb kis változtatásával, vagy heves ingadozást okozhat egy nagyobb kamatláb változtatással, és mindkét esetben belső információi lesznek, ami a pénzügyi feltételekről és előre fogja tudni az elkövetkező változásokat akár lefelé vagy felfelé..."

"Ez a legfurcsább, legveszélyesebb előny, amit valaha is egy különleges, kiváltságos osztály kezébe helyezett bármely valaha létezett kormány..." "Ez a rendszer magánkézből van, és azzal a kizárólagos céllal irányítják, hogy a lehető legnagyobb nyereséget húzza más emberek pénzének használatából." "Előre tudják, hogy mikor kell pánikot kelteni saját javuk érdekében. Azt is tudják, mikor kell leállítani a pánikot. Az infláció és defláció egyaránt őket szolgálja, amikor az ő kezükben vannak a pénzügyek." -- Charles Lindbergh.

Lindberg képviselőnek minden pontban igaza volt. Amit viszont nem ismert fel, hogy a legtöbb európai országot már évtizedekkel vagy századokkal korábban térdre kényszerítették a központi bankárok. Viszont megemlíti azt az érdekes tényt is, hogy egy évvel később a FED felvásárolta az aranyat, ezzel hiányt teremtett a piacon. Így mondta: "A FED bankok már felvásárolták az aranyat és arany nyugtákat". Azonban nem Lindberg képviselő volt az egyetlen, aki kritizálta a FED-et. Louis McFadden kongresszusi képviselő, aki 1920-tól 1931-ig a Ház Banki és Fizetőeszköz Bizottságának elnöke volt, megjegyezte, hogy a Federal Reserve Törvény létre hozott:

"Egy szuper-államot, amit nemzetközi bankárok és iparmágnások együttműködve irányítanak a világ rabszolgásként taszításáért saját kedvtelésükre." -- Louis McFadden. Vedd észre, hogy McFadden látta a Federal Reserve részvényeseinek nemzetközi jellegét. A Ház Banki és Fizetőeszköz Bizottságának egy másik elnöke az 1960-as években, a texasi Wright Patman így fogalmazott: "Manapság az Egyesült Államokban valójában két kormányunk van...A hivatalosan megválasztott kormányunk... Aztán egy független, felügyelet és koordináció nélküli kormányunk a Federal Reserve Rendszerben, ami a pénzügyi hatalmat működteti, amit pedig az Alkotmány a Kongresszusnak tart fenn." - Wright Patman

Még az elektromos izzó feltalálója, Thomas Edison is csatlakozott a Federal Reserve Rendszerét kritizálók táborához. "Ha nemzetünk képes egy dollárkötvény kibocsátására, akkor képes egy dollárbankjegy kibocsátására is. Az a tulajdonság, ami jóváteszi a kötvényt, jóváteszi a bankjegyet is. A kötvény és a bankjegy közötti különbség az, hogy a kötvény lehetővé teszi a pénzbrókerek számára, hogy a kötvény kétszeresét szedjék be, plusz további 20%-ot, miközben a fizetőeszközön nem nyer senki, csak azok, akik közvetlenül hozzájárulnak valamilyen hasznos módon. Abszurd állítás, hogy országunk 30 millió dollárnyi államkötvényt képes kibocsátani, és 30 millió dollárt fizetőeszközben pedig nem. Mindkettő fizetési ígérvény, de az egyik ígéret az uzsorásokat hizlalja, míg a másik a népet segíti." - Thomas Edison

Három évvel a Federal Reserve Törvény jóváhagyása után még Wilson elnöknek is új gondolatai támadtak azzal kapcsolatban, amit szabadjára engedtek első hivatali ideje alatt. "A civilizált világ egyik legrosszabban szabályozott, és az egyik legteljesebb mértékben irányított kormányává váltunk - többé nem a szabad véleménynyilvánítás kormánya vagyunk, többé nem a többségi szavazat kormánya vagyunk, hanem uralkodó férfiak egy kis csoportjának véleménye és fenyegető ereje által működtetett kormány vagyunk."

"Néhányan a legnagyobb emberek közül az Egyesült Államokban, a kereskedelem és gyártás területén félnek valamitől. Tudják, hogy van valahol egy annyira szervezett, annyira észrevétlen, annyira elővigyázatos, annyira összefonódott, annyira teljes, annyira szerteágazóan átható hatalom, hogy jobb, ha sutognak, amikor elítélően szólnak róla." - Woodrow Wilson. Halála előtt, 1924-ben Wilson elnök felfogta, milyen mértékű kárt okozott

Amerikának, mikor bevallotta: akaratlanul is tönkretettem a kormányomat. Tehát a pénzváltók, akik a forgalomban lévő pénz mennyiségének manipulálásából profitálnak, végül ismét felállították saját magántulajdonban lévő központi bankjukat Amerikában.

A szintén az ő tulajdonukban lévő fő újságok üdvözölték az 1913-as Federal Reserve Törvény jóváhagyását, azt írva az embereknek, hogy innentől kezdve a válságok már tudományosan megelőzhetőek. A tényleges igazság az volt, hogy a válságokat innentől kezdve már tudományosan elő tudták idézni.

AZ I. VILÁGHÁBORÚ

A hatalom most már elképesztő mértékben központosítottá vált. Ideje volt háborút indítani, egy igazán nagy háborút. Az I. Világháborút. A központi bankárok számára a háború politikai vetülete természetesen közel sem volt olyan fontos, mint nyereségtermelő képessége, és semmi sem hoz létre annyi adósságot, mint a hadviselés. Erre legjobb példa Anglia volt akkoriban. A Bank of England megalapítása és Napóleon Waterloo-i veresége között eltelt 118 éves időszak alatt Anglia 56 éven keresztül viselt háborút. A fennmaradó időben pedig háborúra készült.

Az I. Világháborúban a német Rothschildok a németeknek kölcsönöztek pénzt, a brit Rothschildok a briteknek kölcsönöztek pénzt, a francia Rothschildok pedig a franciáknak kölcsönöztek pénzt. Amerikában J. P. Morgan volt a hadifelszerelést értékesítő ügynök a briteknek és a franciáknak egyaránt. Valójában hat hónappal a háború kitörését követően Morgan lett a világ legnagyobb fogyasztója, napi 10 millió dolláros költségekkel. Irodájában, itt a Wall Street 23 alatt nyüzsgöttek egy üzlet nyélbeütésén ügyködő brókerek és kereskedők. Annyira elfajultak a dolgok, hogy a banknak minden ajtóhoz őrt kellett állítania, akárcsak az üzletfelek otthonaihoz.

Sok más New York-i bankár ugyanígy óriási hasznot húzott a háborúból. Wilson elnök kinevezte Barnard Baruch-ot a Hadiipari Testület élére. James Perloff történész szerint Baruch és a Rockefellerek is mintegy 200 millió akkori dollár nyereséget zsebeltek be a háború alatt. De nem a nyereség volt az egyetlen motiváló tényező, hanem a bosszú is. A pénzváltók soha nem bocsátották meg a cároknak, hogy a Polgárháborúban Lincolnt támogatták. Ezen kívül Oroszország volt az utolsó nagy európai ország, ami még visszautasította, hogy alávetesse magát a magántulajdonban lévő központi bankrendszernek.

Három évvel az I. Világháború kitörését követően az orosz forradalom eltávolította a cárt, és bevezették a kommunizmus rémálmát. Jacob Schiff a Kuhn-Loeb és Társaitól halálos ágyán azzal hengegett, hogy 20 millió dollárt költött a cár legyőzésére. A forradalom támogatására Angliából is folyt a pénz. A világ néhány leggazdagabb embere miért támogatná pénzügyileg a kommunizmust, azt a rendszert, amely nyíltan felesküdt, hogy tönkreteszi az úgynevezett kapitalizmust, ami gazdaggá tette őket?

Gary Allen kutató ezt így magyarázza: "Ha megértjük azt, hogy a szocializmus nem egy osszuk-meg-a-vagyont program, hanem valójában egy módszer a vagyon összevonására és befolyásolására, akkor az a látszólagos paradoxon, miszerint szuper-gazdag emberek a szocializmust hirdetik, máris megszűnik paradoxonnak lenni. Ehelyett a hatalom-hajszoló megalomániások logikus, sőt tökéletes eszközévé válik... A kommunizmus, vagy még pontosabban a szocializmus nem a rongyos tömegek mozgalma, hanem a gazdasági elité" - Gary Allen, író

Ahogy W. Cleon Skousen írta 1970-es könyvében, a Meztelen Kapitalistában: "Bármely forrásból eredő hatalom további hataloméhséget szül... Szinte elkerülhetetlen volt, hogy a

szuper-gazdagok egy nap ne csak saját vagyonuk, hanem az egész világ vagyona feletti uralomra ácsingózzanak. Ennek elérése érdekében teljes mértékben hajlandóak voltak kielégíteni a hataloméhes politikai összeesküvők ambícióit, akik elkötelezték magukat minden létező kormányzat megbuktatása, és egy világméretű központosított diktatúra kialakítása mellett. -- W. Cleon Skousen.

De mi van, ha ezek a forradalmárok irányíthatatlanná válnak, és a szuper-gazdagoktól próbálják megszerezni a hatalmat? Végül is Mao Ce-Tung volt az, aki 1938-ban kifejtette hatalommal kapcsolatos álláspontját: a politikai hatalom a puszkacsóból ered. A Wall Street – London tengely döntött: vállalja a kockázatot. A fő tervezők azzal próbálták irányítás alá vonni a forradalmi kommunista csoportokat, hogy nagy pénzekkel támogatták őket, ha engedelmessé váltak, és megvonták a pénztámogatást, sőt akár az ellenfeleiket támogatták, ha irányíthatatlanná váltak.

Lenin kezdte megérteni, hogy hiába ő az új Szovjetunió abszolút diktátora, a pénzügyi szálakat nem ő mozgatja. Valaki más irányított csendesen a háttérből "Az állam nem úgy működik, ahogy szeretnénk. Az autó nem engedelmessé válik. Egy ember ül a kormányon, és úgy tűnik, hogy ő vezet, de az autó nem a kívánt irányba halad. Úgy mozog, ahogy egy másik erő kívánja." - Vladimir Lenin

Ki áll mögötte? Louis T. McFadden képviselő, aki a Ház Banki és Fizetőeszköz Bizottságának elnöke volt az 1920-as években és a Nagy Válság idején az 1930-as évekig, így magyarázta: "Az orosz történelmet valójában nagyban befolyásolták a nemzetközi bankárok műveletei... A Szovjet Kormány Egyesült Államok Kincstári papírokat kapott a Federal Reserve Testületétől... a Chase Bankon keresztül intézve. Anglia tőlünk vett fel pénzt a Federal Reserve bankokon keresztül, és újra kikölcsönözte azt magas kamatokért a Szovjet Kormányonak... A Dnyeper Gátat olyan pénzből építették, amit az Egyesült Államok Kincstárától törvénytelen módon vett el a korrupció a Federal Reserve Testület és a Federal Reserve Bankok." -- Louis T. McFadden

Más szóval a FED és a Bank of England az őket irányító nemzetközi bankárok parancsára megteremtett egy szörnyeteget, ami hét évtizednyi példátlan kommunista forradalmat, háborút, és ami a legfontosabb, adósságot gerjesztett. Ha azt hiszed, hogy van esély arra, hogy a pénzváltók irányították a kommunizmust, aztán elvesztették az irányítást fölöttük, 1992-ben a Washington Times azt írta, hogy az orosz elnök, Borisz Jelcin feldúlt volt, mert a befolyó külföldi segély legnagyobb része visszakerült "egyenesen az adósságszolgáltató nyugati bankok pénzesládájába".

Ép ésszel senki sem állítaná, hogy egy akkora háborúnak, mint az I. Világháború egyetlen oka volt. A háborúk összetett dolgok, számos kiváltó tényezővel. Másrészt viszont ugyanolyan butaság lenne tagadni, hogy az I. Világháború elsődleges okozói azok voltak, akik a legtöbbet nyertek a háborún. A pénzváltók szerepének felismerése nem vad összeesküvés elmélet. Volt indítékuk, egy rövid távú öncélú indíték, és volt egy hosszú távú politikai indítékuk is, diktatórikus kormányok kialakítása, ahol a pénzváltók irányítják a pénzügyeket, hogy kézben tarthassanak bármilyen vezető pozícióba kerülő politikust. A következőkben megnézzük, mi a pénzváltók végső politikai célja a világ számára.

NAGY VÁLSÁG

Röviddel az I. Világháborút követően a pénzváltók átfogó politikai terve körvonalazódni kezdett. Most, hogy már egyenként uralták a nemzeti gazdaságokat, a következő lépés az

egyesítés végső formája volt: a Világkormány. Az új Világkormány tervezete elsődleges fontosságot kapott az I. Világháború utáni Párizsi Békekonferencián. Népszövetség volt a neve.

De Paul Warburg és Bernard Baruch legnagyobb meglepetésére, akik Wilson elnökkel együtt vettek részt a konferencián, a világ még nem állt készen a nemzeti határok megszüntetésére. A nacionalizmus még erősen dobogott az emberek mellkasában. Lord Curson Brit külügyminiszter például egy jó viccnek nevezte a Népszövetséget, noha a brit hivatalos álláspont támogatta azt.

Wilson elnököt megalázva az USA kongresszus sem hagyta volna jóvá a Szövetséget. Annak ellenére, hogy sok más ország jóváhagyta, a Szövetség kimúlt, mivel nem folyt be pénz az USA kincstárából. Az I. Világháborút követően az emberek belefáradtak a demokrata Woodrow Wilson internacionalista politikájába. Az 1920-as elnökválasztásokon a republikánus Warren Harding fölényes győzelmet aratott a szavazatok több mint 64 százalékával. Harding mind a bolsevizmus, mind a Népszövetség elkötelezett ellenzője volt. Megválasztása, ami egy 12 éves republikánus elnökség kezdete a Fehér Házban, példa nélküli gyarapodási időszakot eredményezett, amit az Virágzó Húszas évekként emlegetnek.

Annak ellenére, hogy a háború tízszer nagyobb adósságba sodorta Amerikát, mint a saját polgárháborúja, az amerikai gazdaság tovább erősödött. Az arany özönlött az országba a háború alatt, és ez a továbbiakban is így maradt. Az 1920-as évek elején e bank, a New Yorki Federal Reserve Bank feje, Benjamin Straw rendszeresen találkozott a Bank of England zárkózott és különc vezetőjével, Montague Normannal. Norman eltökélten próbálta pótolni az arany mennyiséget, amit Anglia Amerikával szemben veszített az I. Világháborúban, és próbálta visszaállítani a Bank of England korábbi uralkodó szerepét a világ pénzügyi rendszerében. Mindezek tetejébe - aranyban gazdagon - az amerikai gazdaság ismét kicsúszhat az irányítás alól, ahogy a polgárháború után közvetlenül történt.

A következő nyolc évben, Harding és Coolidge elnöksége alatt, az I. Világháború során felhalmozott hatalmas szövetségi adósságot 38%-kal, 16 milliárdra szorították vissza, ami a legnagyobb mértékű csökkenés az USA történelmében. Az 1920-as választások alatt Warren Harding és Calvin Coolidge ellenfele James Cox Ohio kormányzója és a kevésbé ismert Franklin D. Roosevelt volt, aki korábban még nem jutott magasabbra Wilson elnök Haditengerészeti titkárhelyettesi posztjánál. Beiktatását követően Harding igyekezett, hogy hivatalosan megbuktassa a Népszövetséget.

Aztán gyorsan nekilátott, hogy csökkentse a belföldi adókat, miközben rekord magasságokba növelje a vámokat. Ez most egy olyan jövedéki politika volt, amit az alapító atyák többsége bizonyára helyeselt volna. Hivatali idejének második évében Harding megbetegedett egy nyugati hajókiránduláson és hirtelen meghalt. Noha boncolást nem végeztek, tüdőgyulladást vagy ételmérgezést neveztek meg a halál okaként. Amikor Coolidge helyébe lépett, folytatta Harding gazdasági belpolitikáját a magas import tarifákkal és a jövedelemadók csökkentésével.

Ennek eredményeként a gazdaság olyan mértékben erősödött, hogy a nettó állami jövedelem még tovább növekedett. Nahát, ennek aztán véget kellett vetni. Így, mint ahogy korábban rendszeresen tették, a pénzváltók úgy döntöttek, hogy ideje tönkretenni az amerikai gazdaságot. A Federal Reserve elkezdett pénzt pumpálni az országba. 62%-al növelték a pénzkínálatot ezekben az években. Pénzbőség volt. Ezért hívják ezt az időszakot Virágzó Húszas Éveknek. Halála előtt Rooseveltnél elnök megpróbálta figyelmeztetni az amerikaiakat. A The New York Times 1922-es márciusi számában Roosevelt ezt mondta: Ezek a nemzetközi bankárok és a Rockefeller-Standard Oil érdekek irányítják az újságok többségét, és a lapok hasábjait hogy engedelmességre kényszerítsék őket, vagy elkergetik azokat a köztisztviselőket

az állásukból, akik megtagadják az árnyékkormányt képező nagyhatalmú korrump csoportok parancsainak teljesítését. -- Theodore Roosevelt

Mindössze egy nappal korábban a New York Timesban Rooseveltet idézte New York polgármestere, és azokat átkozta, akik szerinte megszerzik az irányítást Amerika, politikai gépezete és sajtója felett: Theodore Roosevelttel figyelmeztetése napjainkban még időszerűbb, mivel valós veszélyt jelent köztársaságunknak ez az árnyékkormány, ami mint egy óriás polip ráterpeszkedik ragadós csápjaival városra, államra, nemzetre? Hosszú és erős karjaiban tartja fogva közigazgatási hivatalnokainkat, törvényhozó testületeinket, iskoláinkat, bíróságainkat, újságjainkat és minden közbiztonság érdekében létrehozott szervet?

De hagyjuk a puszta általánosításokat, hadd mondjam el, hogy e polip fejét a Rockefeller-Standard Oil érdekek és befolyásos bankházak kis csoportja alkotja, akikre általában, mint nemzetközi bankároknak utalnak. A nagyhatalmú nemzetközi bankárok kis zárt társasága gyakorlatilag saját önző céljaik szerint irányítják az Egyesült Államok kormányát. Voltaképpen ők irányítják mindkét pártot, ők írják a politikai programokat, kihasználják a pártvezetőket, kihasználják a magánszervezetek vezetőit, és minden eszközt igénybe vesznek, hogy csak olyan jelölteket nevezzenek ki magas állami pozíciókba, akik hallgatni fognak a korrump Nagy Pénz parancsaira. Ezek a nemzetközi bankárok és a Rockefeller-Standard Oil érdekek irányítják az újságok és magazinok többségét az országban. -- John Hylan

Az emberek miért nem hallgattak az ilyen súlyos figyelmeztetésekre, és miért nem akarták, hogy a kongresszus visszavonja a 1913-as Federal Reserve Törvényt Mert emlékezzünk rá, hogy ezek az 1920-as évek voltak. A banki kölcsönök folyamatos bővülése piaci növekedést eredményezett. Más szóval, akárcsak napjainkban, a gyarapodás éveiben senki sem akart gazdasági kérdéseken morfondírozni. Viszont e gyarapodásnak van sötét oldala is. Az üzlet bővült, és ráhangolódott a hitelre. A virágzó értéktőzsdén féktelenné vált a spekuláció. Noha minden rózsásnak tűnt, kártyavár volt az egész. Amikor 1929 áprilisában mindenki készenlétben állt, Paul Warburg, a Federal Reserve atyja titkos tanácsadót küldött, aki figyelmeztette barátait, hogy biztosra vehető egy összeomlás és nemzeti szintű válság.

1929 augusztusában a FED elkezdte szűkíteni a pénzkínálatot. Nem véletlen egybeesés, hogy a kor Wall Street-i óriásainak, John D. Rockefeller, J. P. Morgan, Joseph Kennedy, Bernard Baruch önéletrajzai csodálattal adóznak zseniális előrelátásuknak, hogy pont az összeomlás előtt kiléptek a tőzsdéről, és mindenüket készpénzbe vagy aranyba fektették.

1929 október 24-én a nagy New York-i bankárok leívták 24 óras azonnali visszafizetésre felmondható kölcsöneiket. Ez azt jelentette, hogy mind az értékpapír brókereknek, mind a fogyasztóknak azonnal piacra kellett dobniuk értékpapírjaikat, és eladni bármi áron, hogy kölcsöneiket fedezni tudják. Ennek eredményeként a piac összezuhant, és ezt a napot Fekete Csütörtöknek nevezik.

Az 1929-es összeomlás idején - John Kenneth Galbraight szerint - az eladási örület tetőfokán Bernard Baruch elvitte Winston Churchillt a New Yorki értéktőzsde vendégalériájába, hogy szemtanúja lehessen a pániknak, és hogy elkápráztassa az teremben tomboló események fölötti befolyásával. Louis McFadden kongresszusi képviselő, a Ház Banki és Fizetőeszköz Bizottságának elnöke 1920 és 1931 között, tudta, hogy kit kell hibáztatni. A FED-et és a nemzetközi bankárokat vádolta a krach megkomponálásával és levezésével:

"Nem volt véletlen. Gondosan kitervelt esemény volt? A nemzetközi bankárok arra törekedtek, hogy kétségbeesett légkört szítsanak itt azért, hogy uralkodóként emelkedhessenek mindannyiunk fölé." -- Louis T. McFadden. De McFadden ennél is messzebb ment. Nyíltan vádolta őket azzal, hogy azért okozták az összeomlást, hogy ellopják Amerika aranyát.

1931 februárjában, a válság közepette így nyilatkozott: "Úgy gondolom aligha vitatható, hogy az európai államférfiak és pénzügyi szakértők készek szinte bármilyen eszközt bevetni, hogy gyorsan visszaszerezzék az aranykészletet, amelyet Európa elveszített Amerika javára az I. Világháború eredményeként." -- Louis T. McFadden

Curtis Dall, a Lehman Brothers egyik brókere éppen a New Yorki tőzsdén dolgozott az összeomlás napján. 1970-es FDR My exploited father in law című könyvében elmagyarázza, hogy az összeomlás kiváltó mozzanata a New York-i pénzpiacon az azonnal visszahívható kölcsönök megtervezett hirtelen fellépő hiánya volt: "Ténylegesen ez a közemberek előre kiszámított "megkopasztása" volt a világ pénzügyi hatalmai által, amit a New York-i pénzpiacon azonnal visszahívható kölcsönök megtervezett hirtelen fellépő hiánya váltott ki." -- Curtis Dall, FDR (Franklin Delano Roosevelt) vője. Néhány héten belül úgy tűnt, hogy 3 milliárd dollárnyi vagyon egyszerűen eltűnt. Egy éven belül 40 milliárd veszett el. De tényleg eltűnt? Vagy egyszerűen csak kevesebb kézben összpontosult? Joseph P. Kennedy vagyona az 1929-es 4 millióról több mint 100 millió lett 1935-re

És mit tett a Federal Reserve?

Ahelyett, hogy a gazdaság kisegítésére igyekezett volna a kamatlábak gyors csökkentésével a gazdaság élénkítése érdekében, a FED tovább folytatta a pénzkínálat brutális szűkítését, tovább mélyítve a válságot. 1929 és 1933 között a FED további 33%-kal csökkentette a pénzkínálatot. Noha az amerikaiak többsége soha nem hallott róla, hogy a válságot a FED okozta, a vezető közgazdászok előtt közismert a dolog. Milton Friedman, a Nobel-díjas közgazdász, most a Stanford Egyetemen tanít, ugyanazt mondta egy országos kereskedelmi rádió interjújában 1996-ben: „Egyértelműen a Federal Reserve okozta a Nagy Gazdasági Válságot azáltal, hogy 1929 és 1933 között egyharmadával szűkítette a forgalomban lévő pénz mennyiségét.” -- Milton Friedman.

De az amerikaiak többsége válság alatt elveszített pénze nem tűnt csak úgy el. Egyszerűen csak átkerült azok kezébe, akik időben kiszálltak az összeomlás előtt és aranyat vásároltak, ami mindig biztos pont, ahova pénzünket rakhatjuk válság előtt. De Amerika pénzéből került a tengeren túlra is.

Hihetetlen volt, hogy miközben amerikaiak milliói éheztek a válság mélyülésével, Hoover elnök hősiiesen próbálta megmenteni a bankokat és a kijelölt üzleti vállalkozásokat, és dollármilliókat költött arra, hogy Németországot újjáépítsék, az I. Világháborúban elszenvedett károk után. Nyolc évvel azt megelőzően, hogy Hitler megszállta Lengyelországot. Louis McFadden képviselő, a Ház Banki és Fizetőeszköz Bizottságának elnöke figyelmeztette a Kongresszust, hogy az amerikaiak fizetik Hitler hatalomra jutását.

Az I. Világháború után Németország a német nemzetközi bankárok ölébe hullott. Azok a bankárok megvették szőröstül-bőröstül. Megvették az iparát, jelzálogokkal terhelték földjeit, irányítják termelését, irányítják minden közszolgáltatását. A nemzetközi német bankárok pénzzel támogatták a jelenlegi Német Kormányt, és ők biztosítottak minden dollárt abból a pénzből, amit Adolf Hitler pazarló kampányában használt arra, hogy fenyegetést jelentsen Brüning kormányára. Amikor Brüning nem hajtja végre a német nemzetközi bankárok parancsait, Hitlert veszik elő, hogy engedelmességig rémítse a németeket..

A Federal Reserve Testületén keresztül Amerika pénzéből több mint 30 millió dollárt pumpáltak Németországba Mindannyian hallottatok a Németországban történt költségesről... korszerű lakások, nagyszerű csillagvizsgálók, tornacsarnokok, uszodák, kitűnő autópályák, tökéletes gyárak. Ezeket mind a mi pénzünkéből építették. Mindezt a Federal Reserve Testülete révén kapta Németország.

A Federal Reserve Testülete oly sok milliárd dollárt pumpált Németországba, hogy nem is merik megmondani a végösszeget. -- Louis McFadden

Franklin D. Roosevelt az 1932-es elnökválasztás után került hivatalba. Mindamellett, amikor hivatalba lépett, azonnal rendkívüli banki intézkedéseket jelentettek be, amelyek semmi mást nem eredményeztek, csak a FED pénzkínálat fölötti befolyását növelték. Akkor, és csak akkor kezdett a FED enyhíteni a nadrágszíjon, és új pénzzel látta el az éhező amerikai embereket.

FDR/ II. Világháború

Roosevelt először szidta a pénzváltókat, mivel ők okozták a válságot. Hiszik vagy sem, ezt mondta 1933. március 4-i hivatalba iktatásakor elhangzott beszédében: "A gátlástalan pénzváltók ténykedéseik miatt vádlottként állnak a közvélemény bíróságán, az emberek szíve és esze elutasítja őket... A pénzváltók kiűzettek előkelő pozícióikból civilizációnk templomában." Franklin D. Roosevelt

Két nappal később azonban Roosevelt banki szabadnapot hirdetett, és bezárattott minden bankot. Később abban az évben Roosevelt betiltatta mindenféle aranyrúd és aranypénz magánbirtoklását, a ritka érmék kivételével. Az átlag amerikaiak kezében lévő arany nagy része arany pénzérmék formájában volt jelen. Az új határozat gyakorlatilag elkobzást jelentett. Azok, akik nem tették eleget ennek, 10 év börtönt és egy 10.000 dolláros bírságot kockáztattak, ami ma 100.000 dollárral egyenértékű. Amerika kisvárosaiban néhány ember nem bízott Roosevelt rendeletében. Sokan vacilláltak nehezen megkeresett vagyonuk megtartása és a kormánynak való engedelmesség között.

Azok, akik beszolgáltatták az aranyukat, a hivatalos árat, unciánként 20.66 dollárt kapták érte. Annyira népszerűtlen volt az elkobzó rendelet, hogy a kormányban senki sem vállalta a szerzőségeit érte. Egy kongresszusi képviselő sem akarta magáénak. Az aláírási szertartáson Roosevelt elnök tisztán értésére adta minden jelenlévőnek, hogy nem ő a szerzője, és nyilvánosan kijelentette, hogy sosem olvasta. Még a pénzügyminiszter is azt mondta, hogy ő sem olvasta soha, azt mondta, hogy ez "az, amit a szakértők akartak".

Roosevelt meggyőzte a lakosságot, hogy lemondjon aranykészletéről, mondván, hogy a nemzet forrásainak bevonása szükséges ahhoz, hogy Amerikát kihúzzák a válságból. Nagy ünnepélyesen elrendelte egy új aranyrúd raktár építését, ahol tárolhatják az a hegynyi aranyat, amit az USA kormánya illegálisan elkobzott. 1936-ra elkészült az USA aranyrúd raktár, Fort Knox. Majd 1937 januárjában az arany elkezdett oda áramlani. Minden idők legnagyobb fosztogatása folytatódott. Amikor 1935-ben minden aranyat beszolgáltattak, az arany hivatalos unciánkénti ára hirtelen 35 dollárra ugrott.

De a csel az volt a dologban, hogy csak külföldiek adhették el az aranyukat az új, magasabb áron. A pénzváltók, akik hallgattak Warburg figyelmeztető szavára, és kiszálltak az értékpapírpiacról pont az összeomlás előtt és 20.66-ért vettek aranyat, majd Londonba vitték most visszavihették és eladhették a kormánynak, majd' megduplázva ezzel pénzüket, miközben az átlag amerikai éhezett. A Fort Knox Aranyraktár itt fekszik a Fort Knox katonai terület közepén, 30 mérföldre Louisville-től délnyugatra, Kentuckyban. Ennél közelebb nem engedtek minket a raktárhoz, noha évekig kaptak leveleket kongresszusi tagoktól, hogy engedjék be stábunkat.

Az épületet közvetlenül körülvevő másfél hektáros területet áram alá helyezett kerítés, nyitott árok és négy gépágyús őrbunker védi az építmény sarkainál. Amikor 1937 január 13-án kezdett megérkezni az arany, példátlan biztonsági intézkedések voltak itt. Hivatalos vendégek

ezrei figyelték, ahogy kilenc vasúti kocsi megérkezett Philadelphiából, fegyveres őrök, postai ellenőrök, titkosszolgálati emberek, és az USA pénzverde őrinek őrzetében. Szép nagy színjáték volt az egész.

Amerika aranykészletét bevonták az egész ország területéről, állítólag a közjó érdekében, aztán biztonságba helyezték Fort Knoxban. De mindezt a biztonságot hamarosan a kormány maga sértette meg. Készen állt a terep egy igazán nagy háborúhoz. Egy olyanhoz, ami sokkal nagyobb adósságot halmoz fel, mint az I. Világháború. "Csak az 1944-es évben például az USA nemzeti bevétele mindössze 183 milliárd dollár volt, mégis 103 milliárdot költöttek a háborúra. Ez a harmincszorosa volt annak, mint amit az I. Világháborúban költöttek. Lényegében a szövetségesek összköltségének 55%-át viselték az amerikai adófizetők a háborúban.

De ugyanilyen fontos, hogy gyakorlatilag a II. Világháborúban résztvevő minden nemzet megsokszorozta adósságát. Az USA-ban például a szövetségi adósság az 1940-es 43 milliárdról 1950-re 275 milliárdra nőtt, ami 598%-os növekedés. 1940 és 1950 között a japánok adóssága 1348%-ot ugrott. A francia adósság 583%-al nőtt. Kanadában 417% volt a változás." A háború után a világ két gazdasági táborra oszlott: egyrészt kommunista utasításos gazdaságokra, másrésztől kapitalista monopóliumokra, amelyek örökös és igen nagy hasznot hozó fegyverkezési versenybe kezdtek. Elérkezett végre az idő, hogy a központi bankárok komolyan nekifogjanak 3 lépéses tervüknek, hogy központosítsák az egész világgazdasági rendszereit és végül kialakítsák világkormányukat, avagy az Új Világrendet...

A terv állomásai a következők voltak: Első lépés: központi bankok uralma a nemzetgazdaságokban világszerte. Második lépés: a regionális gazdaságok központosítása olyan szervezetekbe, mint az Európai Monetáris Unió, és olyan regionális kereskedelmi uniókba, mint a NAFTA. Harmadik lépés: a világgazdaság központosítása egy Világ Központi Bankba, egy világpénzbe és a nemzeti függetlenség megszüntetése a vámok eltörlését illetően, olyan szerződésekkel, mint a GATT. Az első lépés már régen teljesült. A második és harmadik lépés előrehaladt, közel a teljesítés. Mi a helyzet az arannyal? A bankok közül a legnagyobb aranybirtokos most az IMF (Nemzetközi Valutaalap).

Ez, és a központi bankok most már a világ aranykészletének kétharmadát irányították, lehetőséget kapva az aranypiac befolyásolására. Emlékezzünk a pénzváltók arany szabályára: akinél az arany, az hozza a szabályokat. De mielőtt megoldást keresünk a problémáinkra, nézzük meg, mi történt azzal a rengeteg arannyal Fort Knoxban! Mert ha nem értjük meg, hogy az aranyat ellopták, akkor az összeomlás bekövetkeztekor az aranyalapú pénz rossz megoldásába hagyjuk hajszolni magunkat. A legtöbb amerikai még mindig azt hiszi, hogy az arany továbbra is itt van Fort Knoxban.

A II. Világháború végére több mint 7 millió uncia arany volt Fort Knoxban, ami hihetetlen, de 70%-a a világ aranyának. Mennyi van még itt? Senki nem tudja. Annak ellenére, hogy a szövetségi törvény éves fizikai felülvizsgálatot rendel el a Fort Knoxi aranyra, a kincstár következetesen elutasítja, hogy akár csak egyet is lefolytasson. Az igazság az, hogy bármennyi is van még itt, egyetlen hiteles felülvizsgálat sem volt azóta, hogy Eisenhower elnök elrendelt egyet 1953-ban.

Hova ment Amerika aranya Fort Knoxból? Az évek során eladták az európai pénzváltóknak 35 dolláros unciánkénti áron. Emlékezzünk rá, hogy ekkor az amerikaiak számára illegális volt bármennyi saját aranyat is vásárolni Fort Knoxból. Valójában volt egy hírhedt eset. A Firestone család fantomcégeket hozott létre, hogy Fort Knoxi aranyat vásároljanak, és Svájcban tartsák, elkerülve az USA partjait. Végül elkapták őket, és sikeresen vádat emeltek ellenük. Végül 1971-ben az összes aranyat titokban elvitték Fort Knoxból, visszaáramoltatva Londonba.

Amikor aztán az arany elkerült Fort Knoxból, Nixon elnök bezárta az aranyablakot, és hatályon kívül helyezte Roosevelt 1934-es aranytartalék törvényét, legalizálva ezzel ismét az amerikaiak aranyvásárlását. Természetesen az aranyárak azonnal az égbe szöktek. Kilenc évvel később az arany unciája 880 dollárba került, huszonötször többre, mint amennyiért eladták Fort Knoxban lévőket. Azt hihetnénk, hogy végül valaki a kormányból tudomást szerzett a történelekről és eljárta a szája. A világ legnagyobb vagyonát a történelemben ellopták. A régi James Bond film, a Goldfinger árnyéka ... Nos, tulajdonképpen Ian Fleming, a James Bond sorozat szerzője a Brit kémelhárítás, a MI5 vezetője volt.

Hírszerző körökben sokan úgy gondolják, hogy fikciói nagy részét figyelmeztetésként írta, ahogy más szerzők is teszik. Ha a Fort Knox-i arany eltávolítására úgy tekintünk, mint az USA kincstár kitervelt kifosztására, akkor egy ilyen "hadműveletet" évekbe tellett véghezvinni, egészen pontosan 40 évbe, ami biztosan elég hosszú idő, hogy Fleming tudomást szerezzen róla, és megpróbálja megakadályozni. Tehát, hogyan is derült ki a Fort Knox-i rablás története?

Az egész egy New York-i folyóirat cikkével kezdődött 1974-ben. A cikk azzal állt elő, hogy a Rockefeller család befolyásolta a Federal Reserve-t, hogy a Fort Knox-i aranyat alkalmi áron adják el névtelen európai spekulánsoknak.

Három nappal később a sztori névtelen forrása, Louise Arcanclass Boyer, rejtélyes módon kizuhant New York-i tizedik emeleti lakása ablakából. Honnan tudott Boyer asszony a Rockefellerek Fort Knox-i aranyhoz fűződő kapcsolatáról? Sokáig Nelson Rockefeller titkárnője volt. A következő 14 évben ez az ember, Ed Durell, egy gazdag ohioi iparos elkötelezte magát az igazság kiderítése mellett a Fort Knox-i aranyat illetően. Több ezer levelet írt több mint ezer kormány- és bankhivatalnoknak, hogy kiderítse, mennyi arany maradt végül, és hova került a többi.

Edith Roosevelt, Teddy Roosevelt unokája, a The New Hampshire Sunday News egyik 1975 márciusi kiadásában megkérdőjelezte a kormány tevékenységét: "A Fort Knoxból hiányzó aranyra vonatkozó állításokat pénzügyi körökben részletesen tárgyalták Európában. De az elgondolkodtató, hogy a Kormányzat nem igyekszik meggyőzően bizonyítani, hogy nincs ok aranykincsünk miatt aggódni - ha egyáltalán abban a helyzetben van, hogy megteheti." -- Edith Roosevelt

Sajnos Ed Durell soha nem érte el fő célját, egy teljes felülvizsgálatot a Fort Knoxi aranytartalékra. Hihetetlen, hogy a világ legnagyobb kincsére vonatkozóan ilyen kevés elszámolás vagy felülvizsgálat van. Ez az arany az amerikai embereket illeti, nem pedig a Federal Reserve-t és külföldi tulajdonosait. Egy dolog biztos, a kormány eloszlathatta volna a találgatásokat néhány napon alatt, egy jól publikált felülvizsgálattal, a média kameráinak kereszttüzeiben. De úgy döntött, hogy nem teszi meg. Le lehet vonni a következtetést, hogy félnek az igazságtól, amire egy ilyen felülvizsgálat fényt derítene. Mitől fél ennyire a kormány? Itt van a válasz.

Amikor Ronald Reagan 1981-ben hivatalba lépett, konzervatív barátai szorgalmazták, hogy tanulmányozza az aranyfedezetre való visszatérés kivitelezhetőségét, mint a kormányzati költségek féken tartásának egyedüli módját. Ésszerű lehetőségnek tűnt. Ezért Reagan elnök kinevezett egy csoportot, Arany Bizottság néven, hogy vizsgálják meg a helyzetet, és készítsenek jelentést a Kongresszusnak. A jelentés, amit Reagan Arany Bizottsága adott a Kongresszusnak 1982-ben a következő megdöbbentő kijelentéssel élt az aranyra vonatkozólag: "Az USA kincsárának tulajdonában egyáltalán nincsen arany." Minden arany, ami Fort Knoxban maradt, a Federal Reserve tulajdona volt, magánbankárok egy csoportjéé, a nemzeti adóssággal szembeni biztosítékként. Az igazság az, hogy a közemberek kezéből ennyi

pénzt még soha nem loptak el, és nem került magánbefektetők kis csoportja, a pénzváltók kezébe.

IMF/Világbank

A Nemzetközi Valutaalap (IMF) központja előtt állok, Washington DC-ben. Az utca másik oldalán van a Világbank főhadiszállása. Mik ezek a szervezetek, ki irányítja őket, és ami a legfontosabb: vajon azért vannak, hogy hatalmas világméretű válságot okozzanak? Egy pillanatra ugorjunk vissza az időben, az I. Világháború következményeihez. Az emberek belefáradtak a háborúba. Így, a békeateremtés látszata mögött a nemzetközi bankárok kiagyalnak egy tervet, hogy hatalmukat még jobban megszilárdítsák.

Azt állítva, hogy csak egy nemzetközi kormány tudná megakadályozni az újabb világháborúkat, a pénzváltók egy háromlábbon álló Világkormány javaslatával hozakodtak elő: egy központi világbank, aminek a Nemzetközi Fizetések Bankja lesz a neve; egy Világbíróság, ugyanezen a néven, Hágai székhellyel Hollandiában; és egy világ végrehajtó törvényhozó hatalom, aminek Nemzetek Szövetsége lesz a neve.

Mint Clinton elnök mentora, a georgetowni történész Carroll Quigley 1966-os *Tragedy and Hope* című könyvében írta: "A pénzügyi kapitalista hatalmak hosszútávra terveztek, nem kevesebbre fenték a fogukat, mint egy világméretű magánkezekben lévő pénzügyi irányítási rendszerre, ami uralni képes minden egyes ország politikai rendszerét és a világgazdaság egészét. A tervek szerint a rendszert a világ központi bankjai irányítják egymással összehangolt tevékenységük révén, feudalista módon, rendszeres találkozókön és konferenciákon hozott titkos megállapodásokkal.

A rendszer csúcса egy magánbank, a világ központi bankjainak tulajdonában és irányítása alatt álló Nemzetközi Fizetések Bankja (BIS) a svájci Bázisban, mely nemzeti bankok maguk is magánvállalatok. Minden központi bank... törekszik saját kormányát uralni azáltal, hogy képes irányítani a kincstári kölcsönöket, képes manipulálni a valuta árfolyamokat, képes befolyásolni az ország gazdasági aktivitásának mértékét, és képes befolyásolni az együttműködő politikusokat az üzleti életben nyújtott későbbi gazdasági jutalmakkal." -- Carroll Quigley

A nemzetközi bankárok és a sajtó heves nyomása ellenére egy maroknyi USA képviselő Henry Cabott Large szenátor vezetésével kívül tartotta az USA-t ebből a rendszerből. Az USA részvétele nélkül a Népszövetség halálra volt ítélve. Hihetetlen, hogy jöhet az USA visszautasította a Központi Világbankot, a BIS-t, a New York Federal Reserve semmibe vette kormányát, és dölyfösen képviselőket küldött Svájcba, hogy részt vegyenek a központi bankárok találkozásán, egészen 1994-ig, amikor is az USA-t hivatalosan is bevonták. Világkormányzati tervük arra sarkallta a bankárokat, hogy a régi bevált megoldáshoz folyamodjanak: egy újabb háború a Világkormánnyal szembeni ellenállás megtörésére, csinos nyereséget bezsebelve közben. Ezért a Wall Street segített feltámasztani Németországot a Thyssen Bankokon keresztül, amelyek szoros kapcsolatban álltak a New Yorki Harrimans Interesttel, Pont, ahogy a Chase bank segítette az orosz bolsevik forradalom finanszírozását az I. Világháború során.

A Chase Bankot a Rockefeller család irányította. Később összeolvadt Warburg Manhattan Bankjával és létrejött a Chase-Manhattan Bank. Ez most egyesült a New Yorki Chemical Bankkal, így a Wall Street legnagyobb bankjává lett. Stratégiájuk bevált. Még mielőtt a II. Világháború véget ért volna, a Világkormány ismét sínen volt. 1944-ben a New Hampshire-i Bretton Woodsban jóváhagyták a Nemzetközi Valutaalapot és a Világbankot, teljes USA

részvétellel. A második Népszövetséget, új nevén az Egyesült Nemzeteket 1945-ben hagyták jóvá. Hamarosan egy új nemzetközi bírósági rendszer is működött. Minden, a háború előtt még hatékony ellenállás elpárolgott ezekkel a nemzetközi intézményekkel szemben a háború hevében, pont, ahogy kitervelték. Ezek az új szervezetek egyszerűen világviszonylatban megismételték, amit az 1864-es Nemzeti Bank Törvény és az 1913-as Federal Reserve Törvény létrehozott az USA-ban.

A világ központi bankjai bank-kartell alakítottak, ami fokozatosan magához ragadta az összes nemzet bankjainak hitelpolitikája feletti hatalmat. Például, éppen ahogy a Federal Reserve Törvény felhatalmazást adott egy új nemzeti papírpénz, a Federal Reserve Bankjegy létrehozására, az IMF felhatalmazást adott a világpénz, az SDR ("Különleges Lehívási Jogok") kibocsátásához. Ez idáig az IMF több mint 30 milliárd dollár értékű SDR-t teremtett. A tagállamokra nyomást gyakoroltak, hogy teljesen átválthatóvá tegyék fizetőeszközeiket az SDR-re. 1968-ban jóváhagyott kongresszusi törvények felhatalmazták a FED-et, hogy tartalékként elfogadják az SDR-t az USA-ban, és hogy SDR-ért cserébe Federal Reserve Bankjegyeket bocsássanak ki. Mit jelent mindez? Ez azt jelenti, hogy az USA-ban az SDR már a törvényes pénzünk részét képezi. És mi van az arannyal?

Az SDR már részben aranyfedezetű, és a világ aranykészletének kétharmadával a kezükben a központi bankok, a pénzváltók nekiláthatnak a világgazdaság jövőjének alakításához, az általuk legnagyobb hasznot hozó módon. Jegyezzük meg, hogy ahogy a FED-et irányítja kormányzótanácsa, úgy az IMF-et is kormányzótanácsa irányítja, ami a különböző központi bankok vezetőiből, vagy a különböző, központi bankok által uralt nemzeti pénzügyminisztériumok vezetőiből áll.

A szavazati jog az IMF-ben hatékony befolyást biztosít az USA-nak és az Egyesült Királyságnak, vagyis a FED-nek és a Bank of Englandnek. Ahogy a FED irányítja az USA-ban lévő pénz mennyiségét, úgy a BIS, az IMF és a Világbank irányítja a világ pénzkínálatát. Tehát az aranyművesek régi csalásának megismétlődését láthatjuk: lemásolva nemzeti szinten a központi bankokkal, mint a FED, nemzetközi szinten pedig a világ központi bank három pillérével. Ez a szervezet bővíti és szűkíti a világon a hiteleket jelenleg, a BIS, az IMF és a Világbank, amire egységesen Világ Központi Bankként utalunk? Igen.

A BIS által 1988-ban életbe léptetett szabályozások megkövetelték a világ bankáraitól, hogy tőkéiket és tartalékaikat a tartozásaik 8%-ig növeljék 1992-re. A megnövelt tőkekövetelmények felső határt szabtak a részleges tartalékolású kölcsönzésnek, hasonlóan ahhoz, a hogy a készpénztartalék követelmények tették. Mi jelentett ez a 8 évvel ezelőtt egy svájci városban meghozott, látszólag jelentéktelen szabályozás a világ számára? Az jelenti, hogy bankjaink nem tudnak egyre több és több pénz kikölcsönözni több és több vásárlásra, a következő válság előtt, mivel megállapítottak egy kölcsönarány maximumot.

Azt jelenti, hogy azok a nemzetek, akiknek a legalacsonyabbak a banki tartalékaik, máris érzik a hitelszűkítés szörnyű hatásait, mivel bankjaik pénzért tolonganak, hogy tartalékaikat 8%-ra emeljék. Ahhoz, hogy pénzt szerezzenek, értékpapírokat kell eladniuk, ami lenyomja az értékpapír piacokat, és országaikban beindul a válság. Japán, aki 1988-ban az egyik legalacsonyabb tőké tartalék követelménnyel rendelkezett, emiatt leginkább érintette a szabályozás, megtapasztalta a pénzügyi csődöt, ami szinte azonnal, 1989-ben elkezdődött, és ami 1990-óta megdőbentő módon megsemmisítette értékpapír piacának 50%-át, és kereskedelmi ingatlanjainak 60%-át. A Japán Nemzeti Bank 0.5%-ra csökkentette alapkamatát, gyarkolatilag eladva a pénzt, hogy felélessze gazdaságát, de a válság továbbra is mélyül.

Mexikói 20 milliárd dolláros kiségitésének köszönhetően ismerjük már egy ország pénzügyi összeomlását itt is. A kiségités ellenére Mexikó gazdasága továbbra is katasztrofális. Egyik nagy adósság következik a másik után, mivel könnyebben jut új kölcsönökhöz Mexikó, hogy tudja fizetni a régi kölcsönök kamatait. Mexikó déli részén a szegények nyíltan lázadtak, mivel minden maradék pesot kiszívtak az országból a kamatokat fizetésére. Fontos megjegyezni, hogy egy radikális hatalom-átruházás megy végbe, ahogy a nemzetek alárendeltjeivé válnak egy nemzetek feletti Világ Központi Banknak, amit a világ leggazdagabb bankárjainak maroknyi csoportja irányít.

Ahogy az IMF egy tollvonással egyre több és több SDR-t teremt, egyre több és több nemzet veszi azokat kölcsön adósságai kamatai fizetésére, és így fokozatosan a Világ Központi Bank arctalan bürokratáinak irányítása alá kerülnek. Ahogy a világméretű válság mélyül és terjed, ez a gazdasági élet és halál urává fogja tenni a Világ Központi Bankot ezekben az országokban. Ez a szervezet fogja eldönteni, hogy melyik nemzet kaphat további SDR kölcsönöket, és melyik nemzetek fognak éhezni.

A fejlődéssel és a szegénység megszüntetésével kapcsolatos mindennemű retorika ellenére az eredmény a vagyon folyamatos átáramlása az adós nemzetektől a pénzváltók központi bankjaiba, akik közben tartják az IMF-et és a Világbankot. 1992-ben például a harmadik világ Világbank felé eladósodott országai 198 milliárd dollárral többet fizettek a fejlett országok központi bankjainak a Világbank pénzelte célokért, mint amennyit a Világbanktól kaptak. Mindez tovább növeli állandó adósságukat, cserébe a korábbi kölcsönök okozta szegénység átmeneti enyhítéséért. Ezek a visszafizetések már meghaladják az új kölcsönök mértékét. 1992-re Afrika külső adósságállománya elérte a 290 milliárd dollárt, ami két és félszer nagyobb, mint 1980-ban, és egekbe szökő csecsemőhalandósági arányt és munkanélküliséget, az iskolák, a lakások és az emberek általános egészségi állapotának romlását eredményezi.

Az egész világ mérhetetlen szenvedéssel néz szembe, ami már tönkreteszi a harmadik világot és Japánt is, és mindez a pénzváltók előnyére válik. Ahogy egy neves brazil politikus mondta: "A Harmadik Világháború már elkezdődött. Ez egy csendes háború. De nem kevésbé gyászos. A háború lerombolja Brazíliát, Latin-Amerikát, és gyakorlatilag az egész harmadik világot. Katonák helyett gyermekek hullanak. Ez egy olyan háború a harmadik világ adósságával vívunk, aminek megvan fő fegyvere a kamat, egy olyan fegyver, ami sokkal halálosabb, mint az atombomba, sokkal rombolóbb, mint a lézersugár."

VÉGKÖVETKEZETÉSEK

Jóllehet abszurd dolog lenne figyelmen kívül hagyni az olyan befolyásos családok főszerepét, mint a Rothschildok, Warburgok, Schiffek, Morganek, Rockefellererek, a központi bankok és a tartalékoláson alapuló bankrendszer történelmében, tartsuk észben, hogy mostanra a központi bankok és a nagy kereskedelmi bankok közel háromszáz évesek, és mélyen bebetonozták magukat sok nemzetgazdasági életébe. Ezek a bankok többé nem függnék az olyan leleményes egyénektől, mint Nathan Rothschild. Évekkel ezelőtt még fontos volt a tulajdonlás kérdése, de többé már nem. Például a Bank of England-et és a Bank of France-ot például államosították a II. Világháború után, és semmi sem változott, egyáltalán semmi.. Kitartanak, és tovább növekednek számos törvény, lefizetett politikusok és a zsebre vágott média védőszárnyai alatt, nem érinti őket a generációk változása. A három évszázad a tiszteletreméltóság dicsfényével ruházta fel őket.

A régi iskolai nyakkendőt most a hatodik generációs fiú hordja, aki olyan rendszerben nevelkedett, amit soha meg sem kérdőjelezhetett, mikor a számtalan emberbaráti szervezet

igazgatótanácsába nevezik ki. Manapság egyénekre vagy családokra koncentrálni, vagy megpróbálni kiszűrni a hatalom jelenlegi birtokosait, kevés haszonnal jár, és elterelne a "gyógymódtól". A probléma ennél sokkalta nagyobb. A korrump bankrendszert használták és használják arra, hogy hatalmas vagyont összpontosítsanak egyre kevesebb kézbe - ez a mi jelenlegi gazdasági problémánk. Változtasd meg a fő játékosok nevét, és a probléma nem szűnik meg, de még csak nem is enyhül. Hasonlóképpen, a Világbanknál, a központi nemzeti bankoknál és a nemzetközi bankoknál dolgozó bürokraták seregéből is csak egy kis töredéknek van elképzelése arról, hogy mi is folyik itt valójában. Kétségtelenül elszörnyednének, ha megtudnák, hogy munkájukkal hozzájárulnak az emberiség szörnyű elszegényedéséhez és fokozatosan néhány hihetetlenül gazdag pénzember rabszolgájává süllyesztéséhez. Tehát tényleg nincs többé értelme az egyének szerepet hangsúlyozni. És a probléma túlnő a hagyományos politikai jobboldal-baloldal keretein.

Mind a kommunizmust/szocializmust, mind a monopolista kapitalizmust kihasználták a pénzváltók. Ma is ők nyernek az új politikai paletta mindkét oldalából. A nagy állami tulajdonú a jóléti állam az úgynevezett baloldalon, szemben a neokonzervatív liberális kapitalistákkal, akik az állami beavatkozást teljesen ki akarják iktatni a gazdasági életből a jobboldalon. Mindkét módon a bankárok nyernek. A pénzügyi reform a legfontosabb politikai téma, amivel nemzetünknek számolnia kell. Most hogy ezt tisztáztuk, haladjunk a következtetések felé a Lincoln hirdette szellemben: "Senkit nem gyűlölve, mindenkinek irgalmazva."

Mi folyik manapság Amerikában? Miért ülünk nyakig adósságban? Miért nem képesek a politikusok határt szabni az adósságoknak? Miért ülünk nyakig adósságban? Mert egy adósság-alapú pénzrendszer terhe alatt görnyedünk, amit magán bankárok terveztek és irányítanak.

Néhányan azt állítják, hogy a Federal Reserve rendszere egy félig-meddig kormányzati ügynökség. De az elnök a Federal Reserve Testület hét tagjából csak kettőt nevez ki négyévente. 14 éves időszakra nevezi ki őket, sokkal hosszabbra, mint a sajátja. A szenátus jóváhagyja a kinevezésüket, de a teljes igazság, hogy az elnök nem is merne olyasvalakit kinevezni oda, akire a Wall Street nem bólint rá. Ez természetesen nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy egy becsületes embert is kinevezzenek az igazgatói testületbe. De az igazság az, hogy a FED-et konkrétan arra tervezték, hogy kormányunktól függetlenül működjön, ahogy szinte az összes központi bank is.

Néhányan azt állítják, hogy a FED a pénzügyi stabilitást szorgalmazza. Láttuk, ahogy a Bank of England jelenlegi elnöke, Eddy George azt állítja, hogy ez a központi bank legfontosabb szerepe. Valójában a FED dokumentált teljesítménye a gazdaságstabilizáló terén világosan mutatja, hogy ez a kijelentés származhat tévedés. Fennállásának első 25 évében a FED három főbb gazdasági visszaesést okozott, köztük a Nagy Gazdasági Válságot, és az elmúlt 30 évben példátlan inflációs időszakba hajtott a amerikai gazdaságot.

Ez megint csak nem egy vad összeesküvés elmélet, ez a vezető közgazdászok körében köztudott tény. Ahogy a Nobel-díjas közgazdász, Milton Friedman fogalmazott: "A pénzkészlet, az árak és a termelés határozottan instabilabb volt a Reserve Rendszer létrehozását követően, mint előtte. A termelést tekintve a legdrámaibb időszak természetesen a két háború közötti volt, beleértve a súlyos monetáris szűkítéseket 1920-21, 1929-33 és 1937-38 között. Amerika történelmének semelyik másik 20 éves időszakában nem volt három ilyen súlyos szűkítés..."

Ez a bizonyíték meggyőző a felől, hogy az I. Világháború alatti és közvetlenül azt követő áremelkedés legalább egyharmada a Federal Reserve Rendszer létrehozásának tulajdonítható... és hogy a fő szűkítések súlyossága - 1920-21, 1929-33, és 1937-38 - közvetlenül a Reserve hatóságok megbízásainak és mulasztásainak tulajdonítható...

Bármelyik rendszer, amelyik ekkora hatalmat és önkényt ruház egy pár emberre, hogy a hibáknak - megbocsáthatóak vagy sem - olyan messzemenő hatásaik lehetnek, az egy rossz rendszer. Ha ez rossz rendszer a szabadság híveinek, mivel ekkora hatalmat ruház egy pár emberre a politikai testület mindenféle hatékony ellenerőzése nélkül - akkor ez a fő politikai érv egy független központi bankkal szemben... Clemencou után saját szavaimmal: a pénz sokkal fontosabb dolog annál, mint hogy a központi bankárookra bízunk." - Milton Friedman.

Tanulnunk kell a történelmünkéből, mielőtt túl késő lesz. Miért nem képesek a politikusok irányítás alá vonni az államadósságot? Mert minden pénzünk adósságon alapszik. Ismétlem: ez egy adósság alapú pénzrendszer. Pénzünk megteremtése USA államkötvények vásárlásával kezdődik. Az emberek megtakarítás céljából kötvényeket vásárolnak, a bankok kötvényeket vásárolnak, a külföldiek kötvényeket vásárolnak, és amikor a FED több pénzt akar létrehozni a rendszerben, kötvényeket vásárol, de csak egy egyszerű könyvelési tétellel fizet értük, amit a semmiből teremt elő.

Ezt követően ezt a FED által megteremtett új pénzt a bankok azonnal megtízszerezik a részleges tartalékolási elvnek köszönhetően. Tehát a bankok, noha nem teremtenek fizetőeszközt, teremtenek számlapénzt vagy új kölcsönök révén betéteket. Még be is fektetik a létrehozott pénz egy részét. Valójában több mint 1 billió dollárt ebből a magánúton előállított pénzből USA államkötvény vásárlására fordítanak a nyílt piacon, ami durván 50 milliárd dollár kamatbevételt biztosít a bankoknak, kockázatmentesen, minden évben, levonva a kamatot, amit a néhány betétesüknek kifizetnek.

Ily módon, a részleges tartalékolási kölcsönzés gyakorlatával a bankok teremtik a pénz több mint 90%-át, és ezáltal ők okozzák az infláció több mint 90%-át. Mihez kezdünk mindezzel? Szerencsére megvan a módja, hogy megoldjuk a problémát tisztán, egyszerűen, gyorsan és mindenféle komolyabb pénzügyi probléma nélkül. Egy-két év alatt teljesen kihúzhatnánk országunkat az adósságból egyszerűen úgy, hogy kifizetnénk az USA államkötvényeket, adósságmentes USA állami bankjegyekkel, ahogy Lincoln is tette.

Ez önmagában természetesen hatalmas inflációt gerjesztene, mivel a fizetőeszközünket jelenleg a részleges tartalékolású bankrendszer megsokszorozza. De itt van a leleményes megoldás, amit részben Milton Friedman dolgozott ki, hogy a pénzkínálat stabil maradjon, és elkerüljük az inflációt és a deflációt, miközben az adósság megszűnik. Ahogy a kincstár USA állami bankjegyekkel visszavásárolja államkötvényeit a nyílt piacon, a helyi bankfiókok tartalék követelményei ennek arányában emelkednek, így a forgalomban lévő pénz mennyisége állandó marad.

Ahogy a kötvénytulajdonosokat USA bankjegyekkel kifizetik, azok ezt a pénzt letétbe helyezik, ezáltal elérhetővé teszik a bankok számára tartalékaik növeléséhez szükséges fizetőeszközt. Ha egyszer az összes USA államkötvényt helyettesítették USA állami bankjegyekkel, a bankok 100%-os tartalékolású bankok lesznek, szemben a most használatos részleges tartalékolású rendszerrel. Innentől kezdve a korábbi FED épületekre csak, mint központi klíringházra lesz szükség a csekkok miatt és a páncéltermek miatt az USA bankjegyek számára.

A Federal Reserve Törvényre nem lesz többé szükség, hatályon kívül lehet helyezni. A pénzügyi hatalmat vissza lehet adni a pénzügyminisztériumnak. Nem lenne többé pénzteremtés vagy szűkítés a bankok részéről. Ily módon nemzeti adósságunkat kb. egy év alatt ki lehetne fizetni, a FED-et és a részleges tartalékolású bankrendszert el lehetne törölni. Nemzeti csőd, pénzügyi összeomlás, infláció vagy defláció nélkül, vagy bármilyen számottevő változás nélkül, amit egy átlag amerikai érezne.

Egy átlagember számára az elsődleges változás az lenne, hogy az 1913-ban jóváhagyott Federal Reserve Törvény óta először az adók elkezdene csökkenni. Most ez számokra lenne igazi nemzeti áldás, sokkal inkább, mint Hamilton bankár barátainak. Most vizsgáljuk meg ezeket a javaslatokat részletesebben. Íme, a Monetáris Reform Törvény fő rendelkezései, amit a Kongresszusnak jóvá kéne hagynia. Természetesen az ugyanezt az eredményt elérő változatok ugyanolyan jók lennének.

1. Fizessük ki az adósságot adósságmentes USA bankjegyekkel. Ahogy Thomas Edison mondta: "ha az USA képes kibocsátani dollár kötvényt, akkor képes kibocsátani dollár bankjegyet is." Mindkettő csupán az USA Kormányának hitén és hitelességén nyugszik. Ez egyenértékű az egyik típusú kormányzati fizetési kötelezettség másikra cserélésével. Az egyiket sújtja kamat, a másiknak nincs. A Federal Reserve Bankjegyeket fel lehet használni erre is, de nem lehet nyomtatni, miután terveink szerint a FED megszűnik, így az USA bankjegyek használatát javasoljuk inkább.

2. A Részleges Tartalékolású Bankrendszer megszüntetése. Ahogy az adósság visszafizetésre kerül, a tartalékolási követelmények minden bankra és pénzügyi intézményre vonatkozóan egyidejűleg arányosan növekednének, hogy felszívják az új USA bankjegyeket, amelyek letétbe kerülnének és a bankok megnövekedett tartalékává válnának. Az átmeneti időszak első évének vége felé a pénzügyi intézmények meglévő tartozásait átvállalná vagy megvásárolná az USA kormánya egy egyszeri művelettel. Más szóval végül ők is ki lennének fizetve adósságmentes USA bankjegyekkel azért, hogy a teljes pénzkínálat stabil maradjon. Nagyjából az első év végére minden nemzeti adósságunkat kifizetnénk, és kezdhethetnénk élvezni a teljes tartalékolású bankrendszer előnyeit. A FED idejét múlta, korszerűtlen intézmény lenne.

3. Az 1913-as Federal Reserve Törvény és az 1864-es Nemzeti Bank Törvény hatályon kívül helyezése. Ezek a törvények ruházzák át a pénz feletti hatalmat a magán banki monopóliumnak. Vissza kell vonni őket, és a pénz feletti hatalmat vissza kell adni a pénzügyminisztériumnak, ahogy eredetileg is volt, Abraham Lincoln elnök idején. Pénzügyi intézményekkel bármilyen kapcsolatban álló bankároknak vagy egyéb személyeknek nem szabad megengedni, hogy részt vegyenek a bankrendszer szabályozásában. Az első két reformot követően e törvények egyébként sem szolgálnának semmilyen hasznos célt, mivel a részleges tartalékolású bankrendszerre vonatkoznak.

4. Az USA visszalépése az IMF-ből, BIS-ből és a Világbankból. Ezeket az intézményeket, akárcsak a FED-et arra tervezték, hogy a nemzetközi bankárok világgazdaság feletti hatalmát tovább központosítsák, és az USA-nak ki kell lépnie ezekből. Az olyan kártékony feladatokat is el lehet végezni, mint a pénzváltás nemzeti szinten, vagy ezekre a feladatokra korlátozott új szervezetekben. Egy ilyen monetáris reform törvény garantálná, hogy a forgalomban lévő pénzmennyiség nagyon stabil maradjon, infláció vagy defláció nélkül. Emlékezzünk rá, hogy az utóbbi három évtizedben a FED tízévente megduplázta az amerikai pénzkínálatot.

Ez a tény, valamint a részleges tartalékolású bankrendszer az infláció és a vásárlóerőnk csökkenésének valódi okai, egy rejtett adó. Ezek, és más adók a valódi okai annak, hogy miért kell mindkét szülőnek dolgoznia a család szűkös megélhetéséért. A pénzkínálatnak lassan kellene növekednie, hogy stabilan tartsa az árakat, nagyjából a népesség növekedésével arányosan, kb. 3%-kal évente. Nem pedig egy titokban találgató bankár csoport szeszélyei szerint. Valójában az amerikai gazdaságban lévő pénz mennyiségével kapcsolatos minden jövőbeli döntést a népességnövekedési statisztika és az árszint index alapján kell meghozni.

Az új monetáris szabályozók és a pénzügyminisztérium, aminek talán Monetáris Tanács lesz a neve, egyáltalán nem járhat el önkényesen ebben az ügyben, kivéve háború idején. Ez

biztosítana egy évi durván 3%-os folyamatos, stabil pénzgyarapodást, ami stabil árakat és heves változásoktól mentes pénzkínálatot eredményez. Hogy biztosítsuk a folyamat teljes nyitottságát és becsületességét, minden tanácskozás nyilvános lenne, nem pedig titkos, mint FED kormányzó testületének találkozási manapság.

Honnan tudjuk, hogy ez működni fog?

Onnan, hogy ezek a lépések eltüntetik a gazdasági instabilitás két fő okát, a FED-et és a részleges tartalékolású bankrendszert, és a legújabbat is, a BIS-t, a Nemzetközi Fizetések Bankját. De ami a legfontosabb, hogy megszűnne egy súlyos válság kialakulásának a veszélye. Figyeljük meg, mit mondott Milton Friedman a súlyos gazdasági válságok egyedüli okáról: "Nem tudok egyetlen súlyos válságról, ami valaha is volt bármelyik országban, amit ne járt volna együtt a pénzkészlet erős visszaesésével, és a pénzkészlet olyan erős visszaeséséről sem tudok, ami ne járt volna együtt súlyos válsággal." -- Milton Friedman

Saját fizetőeszközünk kibocsátása nem gyökeresen új megoldás. Ezt szorgalmazta Jefferson, Madison, Jackson, Vanburen és Lincoln elnökök. De ezt alkalmazták más időkben Európa-szerte is. A legjobb példa talán a Guernsey nevű kis sziget a francia partoknál az Angol Csatornában.

Adósságmentes pénzt használtak ott, hogy a nagy építkezési projekteket fizessék, közel kétszáz évig. Itt vagyunk Guernsey-ben, és ez a guernsey-beli virág és zöldség piac. Guernsey az egyik legsikeresebb példa, hogy milyen jól tud működni egy adósságmentes pénzrendszer.

1815-ben létrehoztak egy bizottságot, hogy megvizsgálja, mi lenne az új piac legjobb finanszírozási lehetősége. Az elszegényedett sziget nem engedhetett meg újabb adókat, így a honatyák úgy döntöttek, hogy kipróbálnak egy forradalmi ötletet: kibocsátják saját papírpénzüket. Ezek csak színes papírbankjegyek voltak, fedezet nélkül, de az apró sziget lakói beleegyeztek, hogy elfogadják, és kereskedjenek velük. Hogy biztosítsák a széleskörű elfogadási készséget, kihirdették, hogy az adókat is lehet velük fizetni. Ez az ötlet természetesen nem volt újdonság. Pontosan ugyanaz volt, mint amit Amerika is tett korábban, az Amerikai Forradalom idején, és sok példa akad még világszerte. De Guernseyben új volt, és csodákat művelt.

Ezt a piacot még mindig használják. És emlékezzünk rá, a sziget-állam a lakóinak adóssága nélkül építették. De mi lenne, ha követnének Guernsey példáját? Hogyan reagálnának a bankárok ezekre a reformokra? A nemzetközi bankárok kartellje biztosan ellenezné a reformokat, amelyek megszüntetik fennhatóságukat a világ gazdasága felett, amivel korábban rendelkeztek. De ugyanolyan biztos, hogy a Kongresszusnak megvan az alkotmányos joga és felelőssége, hogy engedélyezze az adósságmentes pénzt, az USA bankjegyek kibocsátását, és hogy megreformálja a banktörvényeket, amiket meggondolatlanul léptetett életbe.

Kétségtelen, hogy a bankárok azt fogják állítani, hogy az adósságmentes pénz kibocsátása súlyos inflációhoz fog vezetni, vagy egyéb borzalmas jóslatokat tesznek. De emlékezzünk rá, hogy a részleges tartalékolású bankrendszer az infláció 90%-ának valódi oka, nem pedig az, hogy adósságmentes USA bankjegyekkel fizetnék az USA költségvetési hiányát. A jelenlegi rendszerben minden, a Kongresszus részéről történő túlköltségek további adóssághoz vezetnek, és FED által megvásárolt 10% aztán megsokszorozódik a bankárok kezében, az infláció több mint 90%-át előidézve.

Részleges tartalékolású és adósság alapú bankrendszerünk a valódi probléma. Figyelmen kívül kell hagynunk elkerülhetetlen ellenállását a reformmal szemben, és ki kell tartanunk a gyógyulás befejezéséig. Az 1920-as években a Bank of England elnökeként, sir Josiah Stamp erre a modern részleges tartalékolású rendszerre utalva kijelentette: "A bankárság

romlottságban fogantatik és bűnben születik. A bankárok birtokolják a Földet. Vedd el tőlük, de hagyd meg a pénzteremtés és hitelfelügyelet hatalmát, és egy tollvonással elég pénzt teremtenek, hogy ismét visszavásárolják.

Vedd el ezt az óriási hatalmat a bankároktól, és minden nagy vagyon, mint az enyém is el fog tűnni, és el is kell tűnniük, azért hogy egy jobb és boldogabb világban élhessünk. Amennyiben továbbra is a bankárok rabszolgája akarsz maradni, és ráadásul fizetni saját rabszolgáságunk költségeit, akkor hagyd őket pénz teremteni és a hiteleket irányítani." -- Sir Josiah Stamp

Az amerikaiak lassan rájönnek erre. Ma már több mint 3200 város és megye támogatja egy non-profit szervezet tervét, amit Szuverenitásnak hívnak. A Szuverenitás mozgalom arra kéri a Kongresszust, hogy hatalmazza fel a pénzügyminisztert évi 90 milliárd dollárnyi USA bankjegy kibocsátására, nem Federal Reserve bankjegy, sem pedig adósság alapú kötvény kibocsátására, kamatmentes kölcsönök nyújtására a városoknak, megyéknek, iskolai körzeteknek a szükséges tőkefejlesztések érdekében.

Szokatlan, ámbar dicséretes módon az Illinois-i bankárszövetség közössége, 515 bank képviselőjében támogatta ez a Szuverenitás tervezetet. Egy jó lépés a helyes irányba. Ahogy Milton Friedman többször hangsúlyozta: nem fordulhat elő súlyos válság súlyos pénzszűkítés nélkül. Rendszerünkben csak a FED, a Nemzetközi Fizetések Bankja az USA bankárok együttműködésével, együtt a legnagyobb Wall Streeti bankokkal tudnak válságot okozni. Más szóval gazdaságunk annyira hatalmas és rugalmas, hogy egy válság egyszerűen nem következhet be véletlenül. Hacsak nem reformáljuk meg bankrendszerünket, a bankároknak mindig meglesz hozzá a hatalmuk.

Kihúzzhatják gazdaságunk dugóját a konnektorból, amikor csak akarják. Az egyetlen megoldás a FED és részleges tartalékolású bankrendszer megszüntetése, és a BIS-ből való kilépés.

Csak ez fogja megtörni a nemzetközi bankárok gazdaságunk feletti befolyását. És tartsuk észben, hogy egy tőzsdeösszeomlás önmagában nem képes súlyos válságot okozni. Csak a pénzkínálatunk drasztikus szűkítése képes súlyos válságot okozni. Az 1929-es értékpapír piaci csőd csak a piaci spekulánsokat morzsolta le, többnyire a kicsiket és közepeseket, 3 milliárd dollárnyi vagyon cserélt gazdát. De ez csak ködösítésként szolgált a 33%-os hitelszűkítéshez, amit a FED a következő négy évben tett, ami azt eredményezte, hogy az amerikai középosztály több mint 40 milliárd dollárnyi vagyona került a nagy bankok tulajdonába.

Ezt követően egy megosztott Kongresszus hangos tiltakozása ellenére a független FED egy teljes évtizedig szűkösen tartotta a pénzkínálatot. Csak a II. Világháború vetett véget a szörnyű szenvedésnek, amit a FED okozott az amerikai embereknek. Egy válságban az adóssággal súlytott amerikai középosztály megmaradt vagyonát a munkanélküliség, a csökkenő fizetések és az ingatlanárverések morzsolja fel. Ha elkezdünk cselekedni pénzügyi rendszerünk megreformálása érdekében, a pénzváltók valószínűleg azt fogják tenni, amit 1929-ben majd az 1930-as években: tönkreszik az értékpapír piacot és mindezt álcaként használják, miközben szűkítik a pénzkínálatot.

Viszont ha eltökélten harcolunk azért, hogy visszaszerezzük az irányítást pénzünk felett, elég gyorsan kijöhetünk belőle. Mindössze talán néhány hónapon belül az USA bankjegyek forgalomba kerülnek és helyettesítik a bankárok által visszavont pénzt. Minél tovább várunk, annál nagyobb a veszély, tartósan elveszítjük az irányítást nemzetünk felett. De néhányan még mindig csodálkoznak, miért akarnának a pénzváltók válságot okozni. Levágni a libát, amelyik éppen most tojja az arany kamattozásokat? Emlékezzünk rá, mit mondott Larry Bates: "Láthatják, hogy a gazdasági fellendülések és gazdasági válságok időszakában a vagyon nem semmisül meg. Csupán csak átkerül másokhoz."

Van valami fogalmunk róla, hogy mit tartogatnak számunkra a pénzváltók? Íme, amit David Rockefellernek, a Chase-Manhattan Bank, a Wall Street legnagyobb bankja elnökének mondania kellett: "Egy globális átalakulás szélén állunk. Csak egy megfelelően nagy válságra van szükségünk, és a nemzet el fogja fogadni az Új Világrendet." Tehát válságra van szükségük terveik gyors teljesítéséhez. Az egyetlen kérdés, hogy mikor következik be a válság. Szerencsére talán van még egy kis időnk. Nem valószínű, hogy a válság az 1996-es választások előtt következne be, de azután egyre nagyobb a veszélye. De akár döntenek egy tőzsde összeomlás vagy egy válság mellett, akár nem, a könyörtelen adóemelések, a munkahelyek százezreinek elvesztése révén, az olyan kereskedelmi egyezményeknek köszönhetően, mint a GATT és a NAFTA, az amerikai középosztály veszélyeztetett fajtává vált.

Az olcsóbb munkaerőt, beleértve a vörös kínai rabszolgamunkát, amit Harry Woo hősies módon dokumentált, arra használják, hogy versenyre keljen az amerikai munkaerővel. Más szóval a pénzt egyre kevesebb kézben egyesítik, ahogy az ország és a világ történelmében még soha. Reform nélkül az amerikai középosztály hamarosan eltűnik, csak a nagyon gazdag kevesek és a nagyon szegény tömegek maradnak, ahogy a világ nagy részén már bekövetkezett.

Az évek során kongresszusi képviselők, elnökök, iparosok és közgazdászok erre figyelmeztettek minket. A vallási vezetők is látták a veszélyt. 1898 körül, William Jennings Bryan idejében XIII. Leo pápa így fogalmazott: "Egyik oldalon ott van a csoport, akié a hatalom, mivel nála a vagyon; aki markában tart minden munkát és kereskedelmet; aki az ellátás minden forrását manipulálja a saját érdeke és szándékai szerint; és aki erőteljesen képviselteti magát az állami tanácsokban. A másik oldalon ott van a szűkölködő, tehetetlen tömeg, bosszúsan és szenvedve. A kapzsi uzsorát, amit jóllehet az egyház többször is elítélt, mindazonáltal más formában, de ugyanazzal a bűnnel terhesen tovább működtetik pénzsóvár és mohó emberek... azért, hogy egy kisszámú, de nagyon gazdag ember a szegények tömegeit rabigába hajthassa, alig kedvezőbbbe, mint a rabszolgaság maga." -- XIII. Leo pápa

Amerika nagy válsága során XI. Pius pápa is egyre gyakrabban beszélt erről a problémáról: "Napjainkban nem csak a vagyont halmozzák, de a néhányak kezében összpontosuló mérhetetlen és despotikus gazdasági befolyást is... Ez a hatalom akkor válik különösen ellenállhatatlanná, amikor olyanok gyakorolják, akik, mivel birtokolják és irányítják a pénzt, képesek vezérelni a hiteleket, és meghatározni az elosztását, merthogy ez látja el - hogy úgy mondjam - életet adó vérrel az egész gazdaság testét, és megragadja szinte a gazdaság lelkét, úgyhogy senki sem mer még csak lélegzetet sem venni nagyságos akarata ellenére." Pope Pius XI

Világosítsd föl barátaidat. Országunknak egy masszív csoportra van szüksége, amelyik tényleg érti, hogyan manipulálják a pénzünket, és melyek a valódi megoldások. Mert ha majd bekövetkezik a válság, lesznek, akik konzervatívnak hívják magukat, akik a nemzetközi bankárok által kidolgozott kedvező megoldásokkal állnak elő majd. Óvakodj a felhívástól, ami visszatérésre buzdít az aranyfedezetre! Miért? Egyszerűen azért, mert soha ennyi arany nem összpontosult még amerikai kezeken kívül. És még soha nem volt ennyi arany a nemzetközi kormányzati testületek kezében, mint a Világbank és a Nemzetközi Valutaalap.

Egy aranyalapú fizetőeszköz általában kétségbeesést hoz egy arannyal nem rendelkező országnak. És az ehhez való visszatérés biztosan rossz megoldás lenne a mi esetünkben. Emlékezz rá, hogy aranyalapú fizetőeszközünk volt 1929-ben és a nagy válság első négy évében. Hasonlóképpen óvakodj minden tervtől, ami egy regionális (Euro) vagy világ fizetőeszköz tervét szorgalmazza - ez a nemzetközi bankárok trójai lova.

Világosítsd föl a parlamenti képviselőidet. Csak néhány meggyőző tagra van szükség, hogy a többiek is felfigyeljenek. A képviselők többsége egyszerűen csak nem érti a Rendszert. Néhányan értik, de annyira befolyásolják őket a banki hozzájárulások, hogy nem törődnek vele, és nem fogják fel hanyagságuk súlyát. Reméljük, hogy értékesen hozzájárulunk a monetáris reform nemzeti vitájához. Mindenkin saját magán múlik, hogy következetesen végzi-e feladatát. Az isteni szikra segítsen megreformálni nemzetünket és magunkat. Azért mondjuk, hogy magunkat, mert végül is hatalmas embertömegeket hajszolnak Kétségbeesésbe azáltal, hogy a világ vagyonát egyre kevesebb kézbe összpontosítják. Az elnyomók csak az emberek tükörképei: önzők és kapzsiak. Inkább tartsuk észben a reform időszakában a figyelmeztetést, hogy a nagyszerű dolgokat ne veszítsük szem elől, ahogy XI. Pius pápa is mondta: "Milyen hasznot hoz az embereknek, ha a gazdagság még megfontoltabb elosztása és kihasználása lehetővé teszi számukra, hogy az egész világot megkaparintsák, ha ezáltal elveszítik saját lelküket! Mi haszna, ha helytálló gazdasági alapelveket tanítunk nekik, ha engedik elragadni magukat az egoizmustól, a féktelen és hitvány kapzsiságtól, ha 'az Úr parancsát hallva mindent ellenkezőleg tesznek.'" -- XI. Pius pápa